

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBT/CHBC)

SỐ 167

12 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 10-6

ĐẾN 17-6-1971

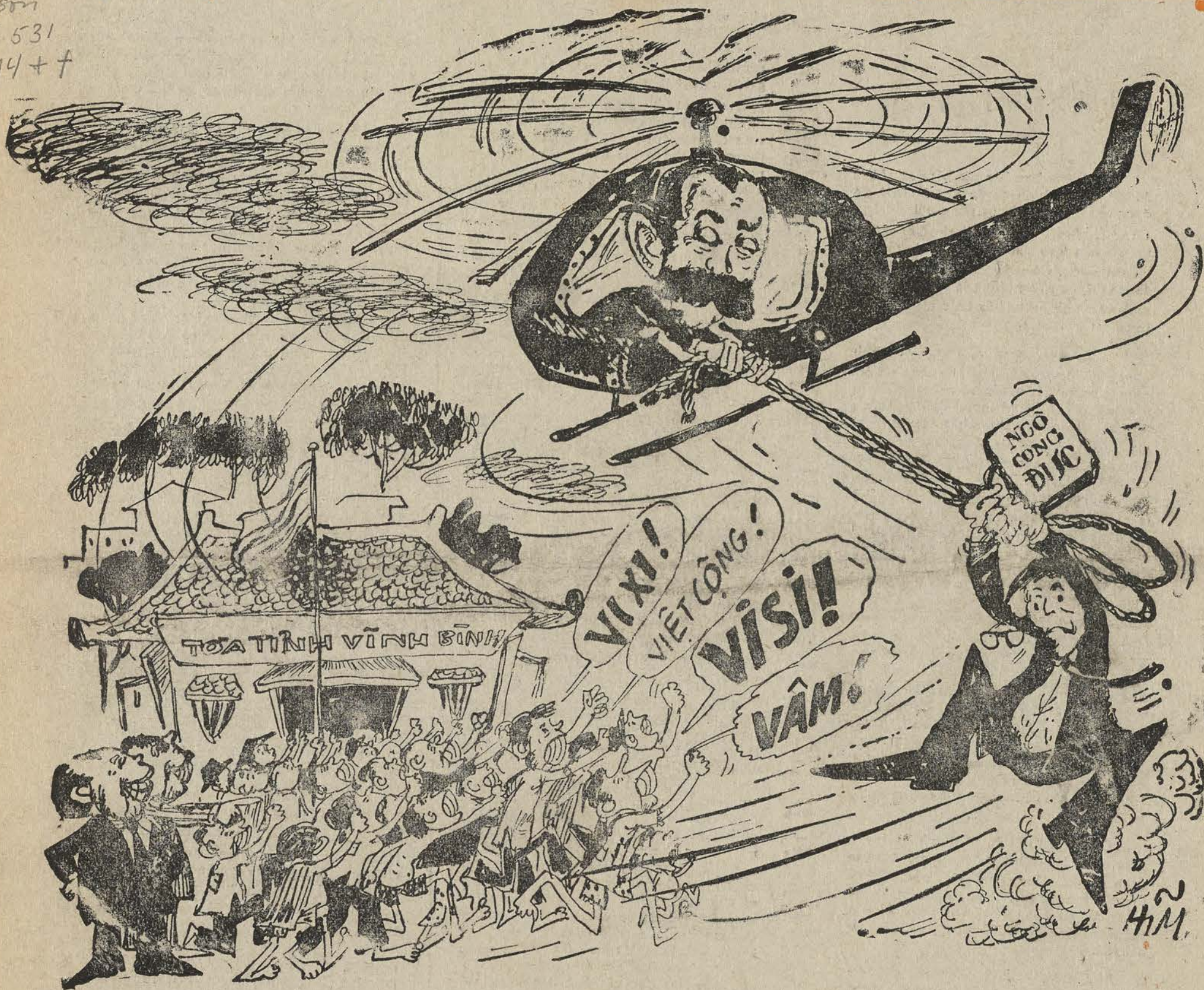
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74+f

NGÀY QUÂN LỰC ĐỪNG LÀM CHO CÁC QUÂN NHÂN BUỒN LÒNG

Theo những sự sửa soạn đang được tiến hành, thì ngày Quân Lực 19-6 năm nay sẽ được tổ chức lớn lắm, có lẽ lớn nhất kể từ ngày có ngày Quân Lực, có khi còn lớn hơn cả lễ Quốc Khánh. Cứ xem khán đài duyệt binh đã lập xong tại Đại lộ Thống Nhất, sau nhà thờ Đức Bà, thì biết.

«Ngày Quân lực» đã xuất hiện đầu tiên vào ngày 19-6-65, đó là ngày trọng đại nhất của «cấp bài trùng Thiệu Kỳ», ngày chính quyền dân sự Sứ - Quát trao quyền cho Quân lực,

ngày mở đường cho quân lực tái nắm chánh quyền, sau mấy tháng thử «lá bài dân sự».

Nhờ có ngày Quân Lực 19-6-65 mà Trung Tướng Thiệu đã thành Chủ tịch Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc Gia (Quốc Trưởng) và Thiếu Tướng Kỳ thành Chủ tịch Ủy Ban Hành Pháp Trung Ương (Thủ Tướng). Rồi nhị vị kê trên thành Tổng Thống và Phó Tổng Thống.

Nhưng rồi số «ngày Quân lực» càng chông chát, thì mối tình của «cấp bài trùng Thiệu Kỳ» cũng dần dần phai nhạt.

Ngày Quân lực 19-6-1970 được tổ chức «ấy lẽ» tại sân Hoa Lư, chỉ có một vị tới dự, còn một vị «đau bụng». Đó là cái đau của những cặp vợ chồng khi cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt. Nhưng đầu sao, cái đau còn được coi là nguyên có, một nguyên cơ tế nhị.

Năm nay, trước ngày Quân lực, cặp tài tử sáng chói trong ngày Quân - lực đầu tiên đã công khai đá kích lẫn nhau, với ngôn ngữ khá nặng nề.

Trong bất cứ mọi sự đồ

vỡ, tất nhiên ai cũng muốn lẽ phải về mình. Nhưng con mắt khách quan thường thấy rằng, bất cứ sự đồ vỡ nào, tất cả những người trong cuộc cũng đều có một phần trách nhiệm.

Cứ nhìn hình thức bề ngoài, ngày Quân lực năm nay to lắm. Nhưng càng to tất bao nhiêu, sự đồ vỡ càng chưa chắc bấy nhiêu.

Những vai chèo trong buổi khai sanh ngày Quân lực, đừng làm cho quân nhân buồn lòng nhân ngày Quân lực.

Bóp nghẹt đối lập

Tuần qua, hơn bao giờ hết người ta đã bắt gặp ở chính quyền một thái độ cứng rắn đối với những tiếng nói đối lập. Cứng rắn hơn cả là việc tịch thu ở tất cả những tờ báo nào loan những tin có hại tới uy tín nhà nước. Có ngày số báo bị tịch thu đã lên tới con số 13 (đúng là con số xui xẻo) và rất nhiều tờ báo khác bị đục đẽo trông rất bẩn mắt.

Thái độ đột nhiên cứng rắn của chính quyền đã được nhiều giới quan sát coi như là sự quyết tâm bảo vệ tới cùng khoản 7 điều 10 dự luật bầu cử Tổng Thống đã bị Thượng Viện bác bỏ vì vi hiến. Kết quả là khoản 7 điều 10 đã được giữ lại, loại gần hết những «chuẩn» ứng cử viên Tổng Thống. Trong những ngày sắp tới, nếu Tổng Thống phúc nghị thì người ta có thể chứng kiến những đám mây đen sau đây sẽ che mờ chế độ chính trị hiện tại.

Trước hết là uy tín của những ứng cử viên ra tranh cử. Chắc hẳn Tổng Thống Thiệu không bao giờ muốn ra tranh cử một mình. Điều này không những làm người Mỹ, đang muốn giúp ông, sẽ phải bối rối mà chính ngay Tổng Thống Thiệu, trong trường hợp một mình một chiếu tranh cử như thế sẽ còn bối rối hơn nữa. Các đối thủ nặng ký nhất của ông như Trương Big Minh và PTT Kỳ có thể sẽ ngầm hợp tác với nhau để chơi ông một đòn chí tử vào phút chót bằng cách bắt thần rút lui, để lại trên sân khấu chính trị miền Nam trong ngày bầu cử những cảnh tượng hoang vắng.

Có thể TT Thiệu đã dự phòng trước việc này bằng cách sắp đặt sẵn một vài liên danh giả nhà. Nhưng uy tín của những liên danh này liệu sẽ làm tăng thêm uy thế tranh cử của Tổng Thống Thiệu hay chỉ làm sụt giảm nặng nề. Dân chúng đâu phải là đất thỏ.

Một khó khăn khác, cứ theo như dự luận hiện tại đã được bày ra qua TV thì sự giữ lại khoản 7 điều 10 là vi hiến vì bóp nghẹt quyền công dân mà hiến pháp đã qui định. Hiện nay cơ quan tổ chức và kiểm soát kết quả cuộc bầu cử TT là Tối Cao Pháp Viện đang gặp khủng hoảng lớn lao vì sự làm luật sơ sót của lập pháp đã khiến sự bổ nhiệm quý vị thẩm phán hiện tại trở thành vi hiến. Tổng Thống của một chế độ mệnh danh là dân chủ pháp trị như Đệ II Cộng Hòa mà lại dựa cứ trên những căn bản hoàn toàn vi hiến như vậy thì người ngoài coi vào sao dặng.

Không biết Tổng Thống Thiệu đã có chiếc đĩa thần nào để vung lên không, nhưng dù sao cũng mong ông gieo vào lòng dân những hạt giống dân chủ thay vì sự độc tài, bóp chết những tiếng nói đối lập. Đây tới ngày bầu cử hãy còn những bốn tháng nữa. TT Thiệu hãy còn dư ngày giờ để giải quyết những khó khăn kể trên.

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

Nếu mộng không thành?

Với khoản 7 điều 10 của dự luật bầu cử TT vừa được viện nhi đồng khư khư giữ lại, nhiều «chuẩn» ứng cử viên Giao Chỉ Quốc ôm mộng trở thành Đại Vương đang vô cùng rầu rĩ, bảo với bà xã hoặc cô nhân tình bé bỏng của mình rằng: «em ơi nếu mộng không thành thì sao?...» (Xin đừng có nghĩ thêm câu kể tiếp nhà)

Để ợt, xin mách nước cho các ngài như vậy (nhớ trả tiền tác quyền cho Đầu Bếp). Với ông tướng Râu Kẽm, nếu chẳng may kỳ này Phó Vương không ra được, tướng không có cách gì hơn là nên bắt chước gã «tiểu tử hôi thối» Trương vô Kỳ âu yếm nói với phu nhân rằng «Không ra nữa thì ta sẽ ở nhà vẽ lông mày cho ái khanh suốt cả cuộc đời nghe». Trời, câu nói dễ thương và thơ mộng biết bao, lại trúng ngay boong tính tình ga lăng của Phó Vương. Vậy xin người hãy mau mau áp dụng. Số tiền vận động tranh cử đã dự trù, tốt nhất là biếu nó cho gia đình các cô nhi tử sĩ Hạ Lào. Đó là một cách giúp nước còn được tiếng thơm hơn là làm tông thống nhiều.

Di nhiên lúc đó hình ảnh bộ râu kẽm của người NCK sẽ trở nên bất diệt trong lòng dân xứ Giao Chỉ, ít nhất là gia đình các cô nhi quả phụ tử sĩ.

Còn chuẩn ứng cử viên Đạo Dừa, nghe nói ông cũng nhất định ra tranh cử. Thế nếu khoản 7 điều 10 không cho phép ông được ra thì sao? Chẳng nhẽ lại ra pháp trường cát mà ông đã lập ở giang sơn Côn Phụng để cúng dường nhục thân cho ước vọng hòa bình bây giờ. Làm như thế không nên chút nào. Và chắc chắn hòa bình không tới đâu. Xem gương những người đã tự thiêu thì biết.

Vậy xin mách cho ông một kế cam đoan hay hơn cái pháp trường cát của ông đạo nhiều, xuống giương. Nghe nói ở đạo hiện đang có một món tiền khá lớn cả vài chục triệu tom góp từ những số tiền cúng dường của khách thập phương.

Với số tiền này cộng thêm tiền thu được nhờ một cuộc đấu giá bán hết mọi lều các nguy nga, thuyền rồng, bảo vật đất đai trên giang sơn Côn Phụng của ông Đạo, chắc chắn sẽ lên tới một số tiền khổng lồ cũng xấp xỉ cả trăm triệu. Có món tiền kếch xù này rồi ông Đạo hãy treo một giải thưởng hòa bình lấy tên là «giải Đạo Dừa» dành cho bất cứ vị tổng thống nào hoặc những ai có thể mang lại hòa bình cho VN nội trong 1 năm từ ngày bầu cử TT. Chắc chắn lúc đó, vì thấy tương lai rực rỡ gồm cả danh lẫn lợi đã được bảo đảm sẵn nên vị tổng thống hậu nhiệm và các chính khách sẽ dốc tâm chạy đua đi tìm hòa bình cho mà xem. Có trăm triệu ai mà không khoái. Nhất là ngoài trăm triệu lại còn được tiếng «vị cứu tinh» đối với quần chúng VN đau khổ. Hòa bình sẽ hùng hục chạy tới đất nước tức thì. Nhờ công ông Đạo Dừa đó.

Còn các chuẩn ứng cử viên khác, nếu ngại bút không bị bẻ gãy và có hứng, kỳ sau sẽ xin viết tiếp.

LÃO DƯƠNG

Nhà nước và danh từ

Những người làm báo nham nhò như chúng tôi, là những kẻ thích sáng chế danh từ. Những cái tên mà nhà báo đặt cho dân biểu chắc là phải chờ tới lúc xuống mồ, mới được coi là... thoát nợ.

Lão Dương có quen với 1 mục sư Tin Lành. Ông nói tiếng Giao Chỉ rất giỏi. Khi Lão Dương ngồi bàn luận với ông, thì không còn một tí tẹo gì là trở ngại ngôn ngữ. Ông nói gì thì Lão Dương hiểu. Mà Lão Dương có phát ngôn thì ông cũng gật gù cái đầu. Nhưng tới lúc mà Lão Dương cùng Lão Thọ Đấu, vừa mới hạ sơn tới tòa soạn chơi, đấu chuyện với nhau, thì ông mục sư biểu diễn một bộ mặt ngẩn ngơ rất đáng yêu. Ông thú thực rằng chẳng hiểu được hai tháng muốn nói cái gì...

Đó cũng là một nét đặc biệt của ngôn ngữ Giao Chỉ. Trên đất này, chưa có một cái Hàn Lâm Viện và một cuốn tự điển được soạn thảo đầy đủ. Danh từ cứ sáng chế 1 cách vung vít tươi hột sen. Ngôn ngữ cũng chịu cảnh biển dâu, có nghĩa là chỉ được dùng trong một thời nào đó rồi thôi, dần dần biến mất, lại có những chữ mới thay thế. Kể sống vài năm trước, nếu đi xa trở về, tất nhiên phải lụng lụng với những danh từ «bê ị ị đồng», «khứa lão», «ghế tơ», «ghế mẫu» v.v...

Những thứ gì mà con người đặt ra, thì con người lại có toàn quyền xóa bỏ. Một thời những tiếng «bỏ đi tâm», «nhờ anh tin v.v...» rất thịnh hành, nhưng bây giờ thì ít kẻ xài tới. Tờ sư về ngôn ngữ, phải kể tới những anh chàng «tốt phóng sự», rồi sau mới tới loại híppi choai choai.

Nhưng mấy lúc về sau này, sự sáng chế danh từ đã bị Nhà Nước cạnh tranh, và gần như muốn nắm độc quyền. Khi mà Nhà Nước đã muốn cạnh tranh, thì thiên hạ chỉ còn đành chào thua. Lũ viết văn nham nhò Con Ong xin chịu thua trước nhất, không ai có thể nghĩ được những tiếng rất hay như «thông cảm», «dàn chào», «bảo vệ an ninh». Chỉ có Nhà Nước và những người làm việc cho nhà nước mới có đủ khả năng để làm những công việc này.

Nhà Nước sáng chế ra danh từ, thì bắt buộc chúng ta phải hiểu danh từ của Nhà Nước. Khi bị Nhà Nước đòi thông cảm, tức là phải hiểu cho rằng, người Nhà Nước cần vài ba tờ giấy xanh, giấy đỏ. Khi được người Nhà Nước dàn chào phải hiểu ngay rằng số phận của ta sẽ giống như ông DB Trần ngọc Châu, sắp sửa đi làm bạn với con ma vú dài. Khi được Nhà Nước bảo vệ an ninh, thì cuộc đời sẽ rắc rối, lời thôi là cái chắc. Ông DB Ngô Công Đức, cũng chỉ vì được bảo vệ an ninh mà hiện nay được nổi tiếng khắp năm châu, thế giới. Nói tóm lại, chúng ta rất không mong được người Nhà Nước thông cảm, dàn chào và bảo vệ an ninh.

Từ đây cho tới tháng mười, chắc Nhà Nước sẽ còn sáng chế ra nhiều danh từ nữa. Người đang sợ sự sáng chế đó, phải kể ông dân biểu Nguyễn đắc Dận. Chỉ cần nghĩ được ra một danh từ nào êm ái một chút, là «Me sư Lo Pu», có quyền nhận lãnh một cuộc đời tối tăm ngay.

Chắc rằng hiện nay, đã có một danh từ dành riêng cho Nguyễn đắc Dận, nhưng còn để đó, chưa cần tung ra... ngôn trường. Hy vọng rằng danh từ này sẽ hấp dẫn hơn thông cảm, dàn chào hay bảo vệ an ninh.

«Thứ chờ đợi, ôi thời gian rét lắm». Ông dân biểu Dận hiện đang vậy xin hãy lo cho ông một chỗ nằm trong nhà thương Chợ Quán.

CON ONG

Nguyên tác : HỒ ÔNG
Nhuận sắc : QUÝ ĐÔNG

Kỳ 19)

động con chiến bỏ phiếu. Thế là Đèn Sáng thành dân biểu rất vi vút.

Nghe câu nói chí tình của xã xệ Thi Đức Cao, cố Đạo Đình Xuân ra chiều cảm động. "Người" nốc cạn chai rượu lễ, quai tay chùi mép, đoạn gật gù nói :

— Con yên chí nhón, cóc ai có thể «múc» Cha đi chỗ khác được đâu. Nghĩ cho cùng thì việc cha lợi dụng Việt Kiều chiếm đất của bọn nông dân quanh đây... cũng chẳng có gì là tội lỗi cả. Con có biết sao không ?

Xã xệ Thi Đức Cao ấp úng :

— Trình cha con biết, nhưng...chờ nghĩ ra !

Cố Đạo họ Đình tự Dzàng Gò Ca Tô Lịch chấp tay ngang ngực hướng về tượng Chúa khẽ nói :

— Tất cả những thứ trên thế gian này đều là do Chúa mà có. Bát cơm ta ăn, chiếc Mazda Min xít Sáng ta ngự cũng đều là của Chúa. Ngay chính xác thân này cũng do Chúa mà nêa...

Xã xệ Thi Đức Cao hiểu ý, bèn bốt trước :

— Kể cả những ruộng những đồng của bọn nông dân quanh đây, xét ra cũng là của Chúa. Cha là cái gạch nối giữa Chúa và người đời, nên hơn ai hết cha có quyền...đem đất của Chúa phân ra từng lô bán cho người đời.

Cố Đạo Đình Xuân khoái tí cười :

— Con nói đúng ! Trên đời này có mỗi một mình con hiểu Cha. Thật quả là không ưởng công Cha hợp thức hóa tình trạng quân dịch cho con ! Nói đoạn Cố Đạo Đình Xuân ôm chầm lấy Thi đức Cao ra chiều chí nhón gặp nhau, rất là đã ngứa.

Ấy là :

Bán Chúa, Đình Xuân kia nổi tiếng
Bợ Cha, Thi Đức nọ vang danh

Muốn biết Cố Đạo Đình Xuân có bị Hội Thánh mời ra chỗ khác tu hay không, đón coi hồi sau sẽ rõ.

Đây nói về dân biểu lùn Đèn Sáng sanh ra tại Bùi Chu, lớn lên ở Trại Bùi Phát và bên ba ở Hồ Nai, Gia Kiệm, Long Khánh. Sau khi đậu được Trung Học, Đèn Sáng vào Bảo An Đùn và được phong làm quan Thiếu oái. Trong thời gian ở đất Long Khánh có Cố Đạo xứ nhà nhận thấy Đèn Sáng dở thầy dở thợ nhưng lại có khiếu bùng bô. Biết là sẽ thành công lớn trên trường chính trị bèn vận

Thấy Đèn Sáng, Quan Thượng Thư nói kháy :

— Chú em đối lập vung vít lắm. Hơn cả thằng Ngô công Đức nữa. Ta có lời khen đấy...

Dân biểu Đèn Sáng ấp úng :

— Đàn em trót dại một lần. Nhưng may là đàn em chưa đến nỗi chữa hoang. Vẫn còn thuốc chữa.

Quan Thượng Thư Phú Đi Lại, trợn trừng mắt :

— Chú em nói cái gì, ta cóc hiểu. Dĩ nhiên chú em là giống đực, thì làm sao mà chữa hoang được ?

Dân biểu Đèn Sáng cười cầu tài, tay gãi gáy làm duyên thêm cho câu nói :

— Đàn em nói chữa hoang đây, có nghĩa là chữa hoang theo nghĩa bóng — Chữa hoang chính trị !

Quan Thượng Thư Phú Đi Lại nhếch mép cười toẹt một phát :

— Giỏi lắm ! Trót dại nhưng không chữa hoang ! Mai mốt đây chú em trót dại thêm vài chục bận nữa, chắc cũng chẳng hề gì nhé ?

Dân biểu Đèn Sáng lắc đầu lia lịa :

— Dạ trăm lần không, vạn lần không. Đàn em dù thế nào cũng không quên được câu người xưa dạy rằng « Nhất tự vi sư, bán tự vi sư » !

— Chú em có phải là người đi học đầu mà vi von câu đó ?

Dân biểu Đèn Sáng cười tỏ tỏ :

— Dạ em nói vậy thôi. Chứ ý của em thì muốn ! cho đàn anh thấy là dù em bùng bô một ngày hay vài giờ em cũng không thể quên cái tình gia nô, nghĩa chủ tớ được !

Nói xong, vi vút thêm :

Công kia như núi Thái Sơn

Nghĩa nô như nước trong nguồn chảy ra

Thờ kính như thờ mẹ cha

Tròn xoe « đạo tở », mới là người ngoan !

Quan Thượng Thư Phú Đi Lại với Chuồng Cu đã quen nghe giọng nằng bi đội đĩa. Hết sướng, mặt vẫn lạnh, Người phát ngôn kiêu nông thôn vùng dậy :

— Vừa thôi ! Triều Đình coi các anh...

Đèn Sáng nhanh nhẩu cướp lời :

— Dạ, như con cháu trong nhà !

— Phải, triều đình coi các anh như con cháu trong nhà. Tết nào cũng... mừng tuổi. Làm được tí công trạng gì là có bao thơ. Thế mà các anh còn tí toe đối lập nữa, tôi cóc hiểu đầu óc các anh ra thế nào.

Dân biểu Đèn Sáng gãi gáy một lúc nãy ngay được tí... sáng kiến, bèn bi bô.

— Em nghĩ em trót dại, nhưng như đàn anh đã thấy nhiều khi triều đình cũng cần có những dân biểu đối lập vung vít để sáng tỏ nên dân chủ.

— Đành thế, nhưng chú em đã có... chỉ thị chưa mà dám tự do đối lập với lập ? Bộ tính lấy điếm với cử tri hà ? Được rồi, đã vậy thì đề... cử tri nó bỏ phiếu cho chú em. Rõ là cơm không ăn, lại ăn kít.

Dân Biểu Đèn Sáng thút thít khóc. Thoạt đầu nước mắt rơi xuống nền nhà nghe tí tách như giọt mưa thu. Nhưng dần dần nước mắt càng chảy tợn, cuối cùng nghe tờ tờ như tiếng «suối bô». Đèn Sáng khóc mãi không thấy ai dỗ, đành gạt nước mắt, mếu máo nói !

— Quả tình là em không có ý phản triều đình. Đàn anh không tin, em xin thề...

Quan Thượng Thư Phú Đi Lại dạng mồm cười :

— Bớ ai mà tin nổi chú em.

— Thật mà !

— Thật cái khi mồm. Chú em đã chẳng thề thốt vung tí mết với cử tri là gì đấy.

— Dạ cử tri thì khác.

Quan Thượng Thư Phú Đi Lại im lặng, cóc biết đang nghĩ ngợi gì. Dân biểu Đèn Sáng quỳ xuống gơ cao tay thề :

— Em là người Công Giáo. Nếu em mà có ý phản chủ, thì một ngày xấu giờ nào đó... chiếc đinh bộn quý dữ đóng liền chân Chúa với Thập Tự Giá sẽ bị xút và Chúa sẽ đá em văng ra khỏi nhà thờ, rơi xuống hỏa ngục đời đời !

Thấy Quan Thượng Thư Phú Đi Lại vãi... khép kín cửa miệng. Dân biểu Đèn Sáng nói thêm :

— Nếu đàn anh quan niệm việc em trót dại đối lập tí, như một trọng tội, thì nhiệm kỳ này ra ứng cử ở Tân Bình, em sẽ đến ấp Tân Phú nhờ Cha Hải rửa tội dùm.

Quan Thượng Thư Phú Đi Lại hình như chỉ muốn cảnh cáo gia nô và cảm thấy «hành» vừa đủ sướng, nên Người nhẹ gật đầu :

— Thôi được rồi, chú em cứ linh đi đề ta lo cho. Có điều là từ nay chú em liệu hồn đấy. Không ai cấm chú em đối lập chống đối cả. Nhưng cái gì cũng phải hỏi qua anh chớ không được phép cứ tự tiện làm. Nghe chưa ?

Được lời như cời tấm lòng, dân biểu Đèn Sáng vừa dạ rồi rít, rồi cặp dít chuồn thẳng.

Ấy là :

Cửa trước vung tay hô đối lập,

Phía sau quỳ gối lay xin tha.

Muốn biết dân biểu Đèn Sáng còn dám đối lập nữa không và dở những trò ma nớp nào để tranh cử, đón coi hồi sau sẽ rõ.

(kỳ sau tiếp)

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 23711 (3 giây liền)

□ KHÁCH SẠN : Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi : Máy lạnh hoàn toàn đời mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.

□ CÂU LẠC BỘ : Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thề và quý vị Công Kỳ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN THANH XUÂN

□ VỚI : Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20G đến 0G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau). Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thào Viên) gồm 4 hệ thống Phiến Dịch. Phòng ăn Phượng Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách) Phòng ăn Trisson (đủ cho 40 thực khách) Tất cả đều được trang bị tối tân. Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đô.

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

BỌN CAI THẦU «CỦ SÂM» ĐANG LÀM NHỤC DÂN MÍT

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

Đòn rút quân của Mèo?

Quan sáu Woong Pao con đẻ của Xỉa lại là tổ sư buôn lậu nha phiến!

□ Đúng lúc Mèo đang muốn rút quân, thì con...ma lúy rầm rộ xuất hiện, đẩy Nhà Nước Anamta vào ngõ bí.

SÈ GÊNH (Tin Độc) : Theo một nguồn tin có thẩm quyền, thì Quan sáu Woong Pao, Tư lệnh Lực Lượng Biệt Kích Mèo, con đẻ của Xỉa là một tổ sư buôn lậu nha phiến. Chính Woong Pao đã tìm cách chuyển những số lượng ma túy không lồ từ Lào vào đất Anamta.

Tiết lộ này, theo bọn Con Ong thì Nhà Nước Anamta rất đáng nên suy ngẫm. Hồi

đầu tiên khi Mèo đang muốn rút quân, tức thời đại Anam ta bỗng đứng mọc lên nhiều phong trào "chống Mèo cứu nước", các tội ác của Mèo còn được chính các chú em S.V. Mèo đi từ Oát Sinh Tông xa xôi vạn dặm sang mái tận Anamta để vi vút hợp báo, tố cáo trước quần chúng Anamta và dư luận thế giới.

Sau vụ này Mèo rút được khá nhiều quân, chỉ còn mí mí một tí. Rồi Ngài Đại Đế Nixon bị áp lực của bọn chủ

bại, đòi rút hết quân. Tức thời con ma...túy được không ra và làm lớn. Bọn dân biểu, ughị ngơm Mèo đòi Nhà Nước Mèo cúp viện trợ nếu Nhà Nước Anamta không diệt nổi tham nhũng, rồi có kể lại đòi rút hết quân, kéo sa ngã...Đòi trừng phạt Nhà Nước Anamta!

Mặc dù nhà nước Anamta đã từng cải chính rằng thì là không hề bị Mèo làm áp lực trong việc bài trừ ma túy. Nhưng qua những sự kiện kể trên, cả nước đều rõ Mèo có làm áp lực hay không.

Bọn C.O xin cảnh giác nhà nước Anamta trong việc giao du thân mật với Mèo. Qua những màn ngoại giao giữa Mèo và Trung Cộng. Qua sự kiện tuồn ma túy xả láng vào Anamta, rồi la lối, đòi chuẩn vi... sợ ma túy; chắc nhà nước Anamta cũng rõ được phần nào "lòng tốt" của ông bạn Mèo. Hãy cần thận kéo ăn năn thì đã muộn.

Nghị Từ... đòi hô cho được « Tông Tông muôn năm »

Theo tin chính thức từ Hội Đồng đô thành cho biết, trong buổi gặp ông Thiệu tại dinh Độc Lập, khi các nghị viên ngỏ ý mời Tổng thống đi ăn nhậu tại nhà hàng Hoàn Mỹ, thì... Ông Thiệu có nói rằng : « Nếu là các nghị viên toàn quốc mời tôi đi, thì tôi sẵn sàng, chứ còn, nếu là Hội đồng tỉnh Gia Định thì... tôi xin miễn ». Không hiểu ông Thiệu có gì bất mãn với Hội đồng Gia định, chỉ biết, Ông Phó Kỳ đã được Hội đồng Gia định mời ăn sau đó

Thế rồi, nhân bữa tiệc tại Hoàn Mỹ có bài diễn văn do ông Nghị Hợp (đó thành) thảo sẵn, nhưng vào phút chót nghị viên Hoàng đình Từ (Gia định) đã khẩn khoản đề nghị cho dứt vào đoạn kết của bài diễn văn bảy chữ « TT Nguyễn văn Thiệu muôn năm ». Nghị Từ nói : cứ ghi đại như thế, để toàn thể nghị viên sẽ hô « muôn năm » theo cho vui về cả!

Thời buổi này mà tính chuyện chúc TT muôn năm thì chết cha làng nước rồi.

• Lợi dụng khám xét « bảo vệ an ninh » để xâm phạm những vùng thềm kín trên thân thể nữ công nhân...

THỪA THIÊN (Tin Độc) : Trên 5000 công nhân ở Phú Bài đang biểu lộ sự uất hận vì bọn người nước « Củ sâm ». Đóng vai cai thầu, điều khiển công nhân VN đã biểu diễn những món ăn chơi thô bạo : Sờ mông, bóp vú, nắn eo đồng thời ngó ngoáy lung tung các nữ công nhân Mít làm tại căn cứ Phú Bài.

Người nước Củ sâm sờ đi thường xuyên thao diễn những ngón nghề kể trên một cách ngon lành là vì việc làm của họ rất hợp lý và hợp lệ. Người Củ sâm lấy có là bảo vệ an ninh cơ sở nên phải khám xét gắt gao. Chính vì vậy những ông Củ sâm tha hồ sờ soạng mà chẳng có ai dám làm gì. Trường hợp những cô, bà trông màu mỡ hoặc có đôi chút nhan sắc thì được người anh em thường lường để ý và được kiểm soát vô cùng kỹ lưỡng.

Nhiều chị em đã hồ thẹn đến chín người vì những cánh tay thường lường mà người anh em Củ sâm có tha cho đâu ! Anh em lại tưởng bà con cô bác hững hờ nên càng làm ăn tới. Lúc này trông người anh em mặt cứ thôn ra như loài chó ăn vụng bốt. Trước cảnh ăn chơi trái phép vệ sinh của người anh em Củ sâm, đa số chị em công nhân không dám phản đối vì sợ mất việc làm, một số khác can đảm hơn, đã phản đối bằng cách hát những cánh tay lòng lá ra khỏi các vùng thềm kín trong thân thể. Ai có hành động tiêu cực như vậy liền bị người anh em cho ăn tạt tai và bị đặt trong trường hợp mất việc.

Nghe đâu toàn thể công nhân Phú Bài đang chuẩn bị ăn thua đủ với người anh em Củ sâm trong nay mai. Họ đặt rõ ràng hai vấn đề phải tranh đấu : một là người anh em đã ăn cướp cơm gạo, hai là những hành động làm tinh thô bạo không có sự thỏa thuận. Về vấn đề thứ nhất, bọn C.O yêu cầu Chánh Quyền địa phương điều tra gấp rút về lý lịch những người anh em Củ sâm du nhập tới Thừa Thiên để ăn cướp cơm của người công nhân VN. Nghe đâu đa số người nước Củ sâm đều nhập cảnh bất hợp

pháp ma chẳng có ai đuổi chúng về nước cho làm nghề trồng củ sâm. Cũng ở điểm này cần vạch mặt chỉ tên bọn người cho các ông bà Đại Hàn nhập cảnh lậu nên mới có những cảnh ăn cướp cơm chim của người Việt. Riêng vấn đề sờ mông, vú, eo và những khu vực thềm kín khác của nữ công nhân VN thì đó có thể là do giống giống di truyền khó mà ngăn cản nổi. Điều này không có gì đáng ngạc nhiên vì nước Đại Hàn còn có tên gọi là Cao Ly, nói đến Cao Ly người ta bèn nghĩ đến những cánh đồng trồng sâm xanh tốt. Các cụ ta thì cho sâm là thuốc bổ đứng hàng đầu trước nhưng, què, phụ. Dùng Sâm nhiều thì sức lực cường cường, tuổi còn trẻ dùng nhiều thì tối ngày chỉ mơ chuyện trăng hoa. Thế cho nên khó có thể trách bọn người ở nước trồng Sâm tội bại, còn muốn tránh những cảnh nhục quốc thể do bọn Củ sâm vô giáo dục gây ra cho người phụ nữ Mít, bọn C.O nghĩ chỉ còn có một cách tổng cổ chúng ra khỏi Anamta là yên chuyện.

Hội Đồng Báo Chí kiện nh nước

Hội Đồng Báo Chí sẽ đâm đơn kiện trước Tối Cao Pháp Viện, cơ quan bị kiện là Bộ Tịch Thu Báo. Từ khi có luật báo chí tới giờ, báo không còn bị chết bất đắc kỳ tử, nhưng bị tịch thu dài dài. Tịch thu vì bất cứ nguyên do gì, từ nhỏ tới lớn, từ vi phạm thuần phong tới phá hoại an ninh quốc gia. Tịch thu đúng luật ? Cũng như tịch thu không cần đúng luật

Lẽ dĩ nhiên Hội Đồng Báo Chí chỉ kiện Bộ Tịch Thu báo qua những vụ tịch thu vi luật, như vụ hốt cả chục tờ báo khi đang tải lời Ông Nghị Sĩ Hồng Sơn Đông trước diễn đàn Thượng Viện.

Hay làm Hội Đồng Báo Chí nên làm một cái gì ra hồn để có tiếng chứ không chỉ mang tiếng là hội đồng chuột cũng buồn.

Ghi lòng tạc dạ

Dù bị lỗ gần hai trăm xin trong buổi tổ chức Đại Nhạc Hội Từ Thiện tại rạp Q.T. do C.O. tổ chức vào sáng Chủ nhật 6-6-71.

Chúng tôi cũng xin thành thật cảm tạ bạn đọc hưởng ứng tới tham dự và xin ghi ơn các bạn nghệ sĩ đã tự động tới tăng cường cho buổi đại nhạc hội như : Ngọc Minh, Mỹ Thê, Bảo Ân, Anh Khoa, Trần Văn Trạch và các ban Mây Ngàn, Phù Sa, Song Thanh và đoàn ca vũ nhạc Maxim's v. v...

PHÂN ƯU

Trước tin Nghệ sĩ QUÁCH ĐÀM không còn nữa.

Nhóm Con Ong tiếc thương người nghệ sĩ tài hoa, và thành thực chia buồn cùng tang quyến.

Tuần báo CON ONG

LÀM DÂN vai đái ra quần

Các ông lớn vừa loan báo là CS có thể tăng gia khủng bố, phá hoại, pháo kích vào Đô Thành từ nay cho tới ngày quân lực 19-6. Lời loan báo trên làm cho dân chúng vốn nhất gan đảm lo. Từ lâu nay, người anh em giải phóng thường giải phóng sinh mạng đồng bào vô tội bằng những quả đạn 122 ly, dân Đô Thành đã từng nhìn thấy cảnh nhà tan, người chết nên chỉ mong muốn những cảnh đó chẳng bao giờ xảy ra nữa, dân Đô Thành đã hóa thành những con đà điểu, rúc đầu xuống cát để khỏi nhìn thấy những sự nguy hiểm đang vây quanh mình. Nay những ông lớn bắt dân nhìn lên, nhìn thẳng vào những sự nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào mà họ không phương chống đỡ quả hơi thất nhân tâm.

NÓI LÁO mà CHƠI

Nói láo mà chơi, nghe láo chơi
Đòn đưa lật phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

Ấn oán

Trong thời gian 2 tháng vừa qua, bạn đọc Con Ong tuy vẫn thấy mục «Nói Láo Mà Chơi» xuất hiện đều đều, nhưng vắng tên Gã Thâm. Luôn cả gã Công Tử Hà Đông tỏ sự nhà quê ở căn lầu nhỏ kê cận cũng vắng mặt nốt. Nguyên nhân 2 gã nói trên trong thời gian qua, đã đại dốt rú nhau cùng luyện một thứ võ công quái dị phát xuất từ Tây Vực. Hai gã quá tham lam nên bị «tàu hỏa nhập ma», lửa độc chạy tuốt vào tạng phủ nên ngã ngửa ra, hai cái miệng thở ra năm bảy búng máu tươi. Do đó, 2 gã phải nghỉ viết 2 tháng.

Trong thời gian ấy, các bạn viết thay cho GT và CTHĐ đã vùng chường đánh chí chặt. Trong số này nhân có vài thân hữu của GT.

Chưa chắc

Trên trang cuối của vài tờ nhật báo xuất bản trong tuần qua, giữa những tin chia vui, chia buồn người ta thấy đáng một cái gọi là điện văn dưới ký tên ông bác sĩ Nguyễn Hoài Đức gửi các tu bíp toàn quốc. Nội dung cái gọi là điện văn này đặc biệt những Stop và Stop. Đại khái ông Bang trưởng Bang tu Bíp hồ hào giới bang Tây hung hăng nhẩy vào vòng tranh cử Hạ Viện năm nay. Tu Bíp Hoài Đức cả quyết: «Tu Bíp ta nhất định thắng. Tu Bíp phải kéo nhau vô Hạ Viện thật đông»

Tu Bíp ra ứng cử đông thì có thể, nhưng lọt đông vào HV thì chưa chắc. Trong đám dân biểu do đây nhiệm kỳ vừa qua đã có cả đồng bác sĩ. Thứ hỏi những anh lang Tây đã trở thành dân biểu này đã làm những gì cho dân?

Đây là chưa nói đến Tờ Sư Tu Bíp Nguyễn quang Luyện, thân giữ chức Phó Chủ Tịch, xuất ngoại buôn vàng lậu kiếm lời, bị cấm ngoại quốc vô quà tang làm diêm nhục cả nước!

Bầu Tu Bíp vào HV cho đông, để Tu Bíp thành lập bande Quang Luyện, để chết cả nước à?

Còn lâu Tu bíp mới thắng.

Bóc

Mấy anh dân biểu vừa được Tonton khen là «chăm chỉ» sưng phồng lỗ mũi. GT xin phép không đồng ý với lời khen. Bọn dân biểu Giao Chỉ lười như hủi, lười nổi tiếng thế giới, trốn họp như ranh, chăm chỉ làm việc vào cái khổ nào?

Khen họ chăm lãnh lương, chăm xuất ngoại, chăm làm áp phe thì còn nghe được. Dân biểu Giao Chỉ mà chăm chỉ ư?
Phản nào thôi.

Chưa hết

Màn hài kịch Ngô Công cho đến nay vẫn còn hứa hẹn nhiều sôi nổi, cụp lạc. Sau khi đương sự Ngô Công chạy thoát về tới Ségodong, bị vợ kiểm soát thấy mất con chim cu hòa bình.

Ngô Công khai khi bị bao vây ở Vĩnh Bình, sợ quá nên con chim cu teo lại và bay đi mất. Nhưng Ngô Công Phu Nhân không tin. Chỉ riêng mục mất chim này, Ngô Công đã khổ não nhiều rồi.

Tối ngày 6-6-71, Tivi Giao Chỉ trong mục Tin chọn lọc đã phát một đoạn tin gọi là tin Vĩnh Bình, cho biết dân chúng VB vừa họp mít tinh lên án Ngô Công quá xá máu. Tin này cho biết đồng bào VB gọi Ngô Công là «tay sai Vixi» và kết án luôn cả những kẻ giúp phương tiện cho Ngô Công trốn khỏi VB.

Kẻ giúp phương tiện cho Ngô Công phú linh cũng bị gọi là tay sai Vixi!!

Bọn Vixi tự đứng được thiên hạ đề cao quá xá.

CON ONG

● GÃ THÂM

Ma túy

Ở Giao Chỉ kể từ thời Ngô Đình đến giờ có một giai cấp hiền lành, ngoan ngoãn nhất, quanh năm chỉ nằm một chỗ không đụng tới ai, không làm hại ai, nhưng bị chính quyền đàn áp kỹ nhất mà vẫn im lặng chịu đựng không phản kháng, giai cấp đó là giai cấp «Người Việt gốc Tiên»

«Người Việt gốc Tiên» tức Tiên Ông, tức Đệ Tử của Phù Dung Tiên Nữ tức dân hít tở phe. Trong thời Ngô Đình, cả chục ngàn người Việt gốc Tiên bị bắt bớ, tù đầy khổ cực đến nay, các đàn anh Huê kỳ bỗng đứng phá thời chính quyền Giao Chỉ, móc ma túy ra làm đề tài. Toàn Quyền Huê kỳ hung hãn và sắc xược dọa: «Nếu Giao Chỉ không trừ được ma túy, Xê kỳ sẽ cúp viện trợ.»

Trong lịch sử ngoại giao thế giới, chưa có một Toàn Quyền nào tỏ ra sắc xược đến như thế. Và cũng chưa có chính quyền nào bị xử đau đến như thế.

Và người Việt gốc Tiên ở Giao Chỉ lại bị một phen khốn đến. Người ta đua nhau bắt bớ nhưng người ta không hiểu rằng ma túy có cả ngàn mặt, bạch phiến do các chú G.I hít với hắc phiến là 2 thứ khác hẳn nhau.

Và ma túy ở Giao Chỉ chưa bao giờ là một vấn đề đối với xã hội này. Ma túy chỉ là vấn đề đối với người nghiện. Và chiến dịch Bài Trừ Ma Túy cần phải có tiếng nói của chính những người dùng ma túy mới có công hiệu và kết quả tốt.

Không ai chống lại ma túy tích cực bằng những người nghiện ma túy. Các vị có quyền nên biết như thế. Bài trừ bằng cách bắt bớ, trừng phạt như đang làm là vô nhân đạo và không có kết quả gì cả.

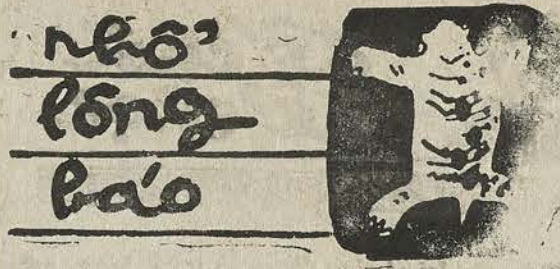
Số sau, Gã Thâm sẽ bàn rõ hơn về vấn đề này.

Vô nhân đạo và nhân đạo

Tin trên báo cho biết ông chương lý Huỳnh khắc Dụng vừa thống xuất 100 cảnh sát viên vào khám đường Chí Hoà, lục soát bắt ma túy. Đại binh rầm rộ như vậy nhưng kết quả lại rất khiêm nhường: Vô được hai chỉ thuốc phiện trị giá hai chỉ này là... 1.000 đ.

Gã Thâm đọc tin này mà teo ruột lo ngại thay cho số phận những đồng bào nghiện ma túy chẳng may bị bắt và đang bị giam giữ trong khám, lo ngại vì nếu người nghiện thiếu ma túy, họ có thể chết chớ không phải chỉ bị hành hạ xuống mà thôi.

Chiến dịch bài trừ ma túy hiện nay chỉ có trừng phạt chớ không cứu chữa. Quả thật có tình trạng đưa ma túy vào khám cho tù nhân với giá công thật đắt. Nhưng, có còn hơn không, hơn là phải chết vì thiếu thuốc. Có khi người ta đem thuốc vào khám là vì lòng nhân đạo, không nỡ thấy đồng bào chết thảm vậy!

Một cánh hồng cho người không yêu

Trước bàn tiệc ê hề thịt cá đó, dưới ánh đèn rùng rục sáng như một đêm hoa đăng đó, trước sự hiện diện của hàng trăm ông nghị Viên đó, đã có một bà Nghị Viên chum chim miệng hoa mà thưa với ông Tổng Thống rằng: «Tại tình tôi vui vẻ, nên họ gán tôi hết người này tới người khác trong đó có cả ông (TT Thiệu) nữa». Tờ báo tường thuật buổi ăn trên đã không cho biết bà Nghị Viên đó là ai, nhưng mọi người đều hiểu ngầm là bà áo vàng người của vùng biển. Trước lời tiết lộ trên, ông Tổng Thống dù «hoa dâm dất nửa mái đầu» cũng đã duyên dáng trả lời «Họ gán một mình bà với tôi thì được, chứ bà thì chịu sao nổi.» Và nói dứt lời ông Tổng Thống đã ngắt một cánh hoa hồng trong bình hoa trước mặt «vắt» về phía bà Nghị Viên để «tặng»... và người đàn bà «duyên dáng» trên đã có một hành động hết sức duyên dáng, hết sức đáng yêu, là hôn say đắm cánh hoa đó.

Một cánh hoa hồng cho người không yêu, và một lời nói dở dở mớ mớ nhân ảnh... họ gán một mình tôi với bà thì được...» của ông Tổng Thống hào hoa chắc sẽ là «một kỷ niệm vô vàn quý báu» với người đàn bà chẳng ai biết tên trên

Khó nói quá

Cũng trong một bữa tiệc của các nghị viên trước đó một ngày, ông Phó TT khi giới thiệu bà xã của ông với các Nghị Viên đã nói rằng «Đây là người vợ chính thức của tôi». Bà xã ông Phó TT đã âu yếm nhìn ông bằng con mắt có đuôi và hỏi một câu... móc họng: «Vây những bà nào nữa là những bà vợ không chính thức?» Ôi chao, trước câu hỏi nhẹ như lông hồng mà nặng ngàn cân đó, ông Phó TT đã ngớ ra đúng một giây để biết là mình hổ, và ông đành nhờ tới thánh thần can thiệp, ông đã thề bán mạng với bà xã là: «Không ngoài em anh chẳng còn ai, đất Gia Định này thiêng lắm, anh sẵn sàng tới trước đền miếu để vận cõ gà mà thề với em». Nếu ông Phó có đi vận cõ gà để thề, xin ông đừng vận cõ mấy con gà trời của ông nghe, vì nghe nói gà trời của ông con nào con nấy đá độ ăn làm.

Chắc rằng trong bữa tiệc đãi ông Phó có cả bà Nghị viên đã nói với ông Tổng thống câu trên, nhưng chẳng hiểu trong bữa tiệc đó bà đã nói những lời chi với ông Phó. Cũng có người các có tự hỏi là nếu đêm hôm có ông Tổng thống tới dự tiệc, mà phu nhân Tổng thống không se mình ở nhà, chẳng hiểu bà Nghị Viên có dám ngo ngo lời với ông Tổng thống những lời như trên không, và chẳng biết bà có dám âu yếm hôn đóa hoa hồng mà ông Tổng thống đã vất tặng bà không?

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Bêta)

— AN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SỐM BYTIOGEP)

Có bán tại các nhà thuốc tây

Đố chơi đố học

Tuần này lại có thay đổi sơ sớ trong hàng ngũ ham dự đố chơi: 2 Toán Không Không và Nàng Đờ vì kẹt nhiều công việc đại sự nên ô tô ma tít bỏ cuộc. Hai Toán mới toanh nhập trận đều có quần ngang người một mảnh vải có ghi tên (chứ không phải là quần lá cờ như toán Bàn Dân xông vào Nhà Hát để bảo vệ an ninh cho cụ trong dân Le Pou). Đọc kỹ thấy một toán là: Chết Vinh, còn toán kia: Sống Nhục. Vậy lần này gồm 4 toán kỳ phùng địch thủ:

- Jeannot
- Ma Nốp
- Chết Vinh
- Sống Nhục

Vi hiến ở cái khổ nào?

HỎI: Điều 10 khoản 7 đã được 101 Cụ trong dân đứng lên chấp thuận, nhưng ông Minh lớn vẫn cứ lớn tiếng xài xề là «vi hiến». Vậy chữ nó «vi hiến» ở cái khổ nào?

JEANNOT: A, vi là làm, vi hiến là làm đúng hiến pháp. Ông Minh lớn nói thế là đúng sách vở rồi!

MA NỐP: Thôi đừng ngây thơ cụ đi mà y bố! Vi đây là vi phạm chứ sao lại là làm?

Nó vi hiến ở cái khoản ai muốn ra tranh cử đều phải...vi thiếng cho các cụ trong dân kiểm chút cháo.

CHẾT VINH: Đúng! Thà chết sướng hơn là vi thiếng cho các Cái Bang. Và lại nếu dư tiền thì người ta nằm nhà ăn đớp chọi gà đánh te nit, chứ hơi đâu ra tranh cử?

SỐNG NHỤC: Nói cái điều «Norm bor then» ấy vi hiến là sai bét. Trong Hiến pháp có đoạn nào

không cho người ta «cổ đấm ăn xôi» đâu? Hơn nữa, nếu Điều khoản đó mà vi hiến. Chánh Vương đã phúc nghị tít xuyt rồi!

BAN GIÁM KHẢO: Toán Sống Nhục thông thạo Hiến pháp quá trời, rất đáng sống để lãnh 5 điểm!

Sẽ có mấy liên danh?

HỎI: Trong trường hợp điều 10 khoản 7 được ban hành thành Luật hẳn hoi, đó quý vị biết sẽ có mấy liên danh ra tranh cử chức Chánh, Phó Vương?

JEANNOT: Chỉ 1 liên danh của Chánh Vương là đủ rồi. Bề nào Chánh Vương cũng thắng, thì cần gì bày đặt ra nhiều liên danh cho tốn kém, mất thì giờ. Tiền đó để ban thưởng cho những kẻ có công đưa Chánh Vương lên ngôi cửu ngũ có phải đẹp hơn không?

MANỐP: Đừng tưởng bở. Điều khoản ấy sẽ buộc Phó Vương Râu Kẽm phải đứng chung bó với Đạca Xún Răng, và sẽ mệt cho Chánh Vương Đầu Bạc lắm ạ!

CHẾT VINH: Ai dám bảo là Phó Vương sẽ kiếm đủ số cụ trong dân hoặc nghị Hòn giới thiệu? Dù gì đi nữa, phen này ít nhất cũng sẽ có 3 liên danh dự đua.

SỐNG NHỤC: Chánh Vương mà đưa một mình thì Tây nó cười cho thối mũi. Giả tí các đối thủ có nhõng nhõng không chịu ra, hoặc ra không được, thì Chánh Vương sẽ kiếm một «liên danh đối lập», khác để đấu giao hữu, khó gì? Tỉ dụ như nhà «cách mạng» họ Hà đó!

BAN GIÁM KHẢO: Toán Jeannot đã rập đúng khuôn bầu Hội Đồng Báo chí thành công: 5 điểm!

Có sự đối chác chăng?

HỎI: Dư luận ác ôn cứ đồn là có vụ đối chác. Cụ trong dân Ngô công Đức lấy điều 10 khoản 7. Theo quý vị nghĩ, chuyện đó có thực hay là phịa?

JEANNOT: Chuyện đó chỉ có trong óc tưởng

tượng của cụ trong dân Hồ ngọc Nhuận mà thôi. Cụ này mấy năm nay gia nhập làng «nói láo» tiền», nên bị méo mó nghề nghiệp. Đây có lẽ cũn chỉ là một thứ «tin vịt nghe qua rồi bỏ», tin không nổi!

MA NỐP: Có thực chứ sao lại bảo là phịa? Nếu ông Nhuận phịa trước diễn đàn Hạ Viện thì Cậu Sáu Rolex và nữ đồng chí Nín Tề đã nhảy lên đồng đồng.

CHẾT VINH: Trong khi Vương Đạo chưa mở ra, những trò ma giáo như rùa chỉ là thường tình. Thắc mắc làm gì cho mệt xác!

SỐNG NHỤC: Làm gì có chuyện đối chác như lời thiên hạ đồn ầu. Chẳng qua tại mấy chú Báo Hoàng hơn Vua muốn tìm cách nâng bi nên làm bà con hiểu lầm.

BAN GIÁM KHẢO: Toán Sống Nhục phán xét thật là công minh: 5 điểm

Cụ trong dân và ông Đốc Tờ?

HỎI: Nếu không liên quan gì tới Điều 10 khoản 7, thì vì sao, xảy ra vụ cụ trong dân Đờ đấm vỡ mồm Đốc tờ Gia (thiếu chữ nó) để đến nỗi được «bảo vệ an ninh».

JEANNOT: Chắc là tại Cụ Đức sẵn có máu «anh chị», lại ý mình bất khả xâm phạm, nên mới làm càn. Nhà chức trách «bảo vệ an ninh» cho ông ta là phải chửi đờ ngoài dân chúng phần nộ xúm vào xoi tãi ông ta sao?

MA NỐP: Thời đừng có lấy vải thừa che mặt thánh. Mấy cha ở địa phương muốn lấy điểm với Trung ương nên mới bày ra cái màn «ngậm rượu phun người» để khiêu khích chứ gì?

CHẾT VINH: Hừ, chỉ vì miếng đỉnh chung mà người ta phải bày ra trò bá đạo đến như vậy?

SỐNG NHỤC: Dù sao, ông Đốc Tờ vỡ mồm cũng là kẻ trưng thành, dám hi sinh và giàu sáng kiến trong việc thi hành lệnh trên. Ông ta rất xứng đáng được cất nhắc lên làm Cụ trong dân tỉnh nhà. Kiếm được một Cụ trong dân, sẵn sàng chịu vỡ mồm như thế khó lắm!

BAN GIÁM KHẢO: Văn lại toán Sống Nhục hiểu rõ, bề trái nội vụ hơn ai hết: 5 điểm

Nửa đùa nửa thật

CỬU SÙNG

Cả hai ông đều đùa dai!

Chưa bao giờ thiên hạ lại thấy cả hai ông Chánh và Phó thích đùa dai nhau như lúc này. Hai ông cứ như bóng mí hình, quần quít lấy nhau và «săn bắn» nhau một cách rất nên là một sự «chủ vi» và tận tình như sau này. Ông Chánh vừa nói ra thì lập tức ông Phó vội vàng đáp lễ ngay có lẽ rằng, sợ để lâu nó nguội đi mất.

Tuần vừa qua, hai ông đều tiếp xúc với phái đoàn nghị viên về dự đại hội toàn quốc. Ông Phó nói mí các nghị viên rằng, ông không có quyền lực để bắt các vị phải ủng hộ. Ví dụ có quyền, ông cũng sẽ không ép buộc ai ủng hộ, vì theo ông một bạo chúa, một hôn quân tạo uy quyền bằng bạo lực chỉ tồn tại nhất thời, mà dù có dựa thế lực ngoại bang, cũng lắm cũng chỉ nhị thời. Nói xong, ông lại minh xác ngay: «Tôi không hề nói đến tên Tổng thống Thiệu đấy nhá. Và ông ấy cũng không có gì phải khó chịu khi ông không phải như thế. Và nếu không phải thế, thì ông khỏi cần phải ăn gian, khời đe dọa, khời áp lực, khời bịt mồm bịt miệng đối lập, dân chúng vẫn bầu cho ông một nhiệm kỳ nữa (tương thuật của các báo ngày 4-6-71).

Ông Phó nói mí các nghị viên chiều hôm trước, tức thì sáng hôm sau, trong cuộc gặp gỡ các nghị viên, ông Chánh bèn cũng xin trả lễ ngay theo đúng luật giang hồ: có đi có lại mới toại lòng nhau.

Ông Chánh biểu rằng, chưa hề thấy 1 nước nào trên thế giới mà Phó Tổng Thống lại chỉ trích chính sách của chính phủ và cá nhân Tổng Thống như Phó Tổng Thống Nguyễn cao Kỳ. Ông nghĩ rằng, nếu PTT Kỳ vận động tranh cử thì hãy chờ đến thời kỳ tranh cử do luật qui định. Còn nếu PTT Kỳ tuyên bố với tư cách một PTT thì ông Kỳ nên từ chức đi rồi hãy tuyên bố.

Nói xong, ông Chánh cũng minh xác ngay rằng thì là tình hình quân sự hiện nay rất nặng nề ở các quân khu nên ông không có thì giờ để lưu tâm đến lời đã kích của PTT Kỳ. Ông cũng cho biết chưa quyết định tranh cử Tổng Thống kỳ tới và ông có thể phúc nghị luật bầu cử sau khi Quốc hội thông qua.

Như vậy người ta đã thấy 2 ông đùa dai nhau một cách rõ ràng. Một ông thì chửi xong rồi lại cười hồ hồ biểu rằng đâu có chửi. Một ông thì nói là không có thêm lưu tâm, nhưng khi thấy đối phương hở ra câu nào liền đốp chát ngay. Một ông thì hứa hẹn tùm lum mí các nghị viên rằng sau tháng 10 này sẽ có qui chế và xây dựng dân chủ sẽ là đề tài cho cuộc tranh cử của mình trong vài tháng tới, nhưng sau đó ông lại biểu là không có vận động tranh cử đâu đấy nhá. Chỉ tâm tình giữa những đại diện dân cử mí nhau thôi. Còn một ông thì tốn bao nhiêu công phu mới thu được 101(?) lá phiếu đề thông qua luật bầu cử mà lại nói rằng, sẽ phúc nghị đạo luật ấy.

Từ nay đến ngày bầu cử, nhất định hai ông sẽ còn đùa dai nhau với nhiều pha cụng lạc hơn nữa! Xin hai ông cứ tiếp tục chơi nhau tận tình đi. Dân chúng khoái tí ghê lắm. Vì có chơi nhau kỹ như thế thì mới gọi là dân chủ.

Dân chủ ở trên thượng tầng cơ sở mà thôi. Hạ tầng mà mon men với lên thượng tầng để đùa dai thì có châu om xương!

Các thuyết trình viên sợ thót «đế»

Bữa Cái Bang họp để biểu quyết điều 10 khoản 7 nói về vấn đề ứng cử viên Tổng Thống phải có 40 dân biểu hoặc nghị sĩ hay 100 nghị viên giới thiệu, thuyết trình đoàn đã bị một phen lo sợ vãi máu mặt, có nhiều anh sợ thót cả «đế» cổ khiến cho các bà xã ở nhà cũng bấn xúc xích lên vì ngờ chồng mình mắc bệnh teo cu.

Chả là vì con gà nòi của tướng Kỳ là Cái Bang Nguyễn Đắc Dận đã đơn thương độc mã nhất định phá thúi cho bằng được. Mông sừ Dận vác một quả na to tở mẹ, ngồi ăn vạ ở kế cận bàn của thuyết trình đoàn rồi hăm he rằng:

— Chúng mày có giỏi cứ thuyết trình đi. Ông thì cho chết cả đám! Đưa nào muốn sống để về mí con thì khôn hồn ở rờ té đi, ông tha cho!

Các thuyết trình viên vừa phát ngôn vừa rét. Nhiều anh lắp bắp nói chả ra hơi. Có một anh đã

tâm sự rằng, tiên sư cha nó! Biểu quyết xong là mình đi lãnh tiền, ấy thế mà nó cứ làm le quăng lựu đạn ra, sao mà mình không ngán. Mình chết lần quay, sức mảy mà người ta lại phát cho vợ con mình!

Chỉ có cụ chủ tịch Bất Lương là khôn hộc máu mồm. Cụ chui tọt ngay xuống gầm... giường, í quên... gầm bàn, rồi tháo lui ngay. Còn ông Phó Chủ tịch thì rất điềm tĩnh và tỏ rõ ngay cái tư cách mật thám của mình bằng cách đi báo mí nhà nước để cho người đến bắt bạn đồng viên.

Riêng bà Trần Dạ Xoa là anh dũng nhất.

Bà ta phom phom tiến ngay đến trước mặt Cái Bang Nguyễn Đắc Dận mà biểu rằng:

— Súng lục bà còn không ngán, huống hồ là lựu đạn. Súng lục của mày có to không? Bắn được bao nhiêu phát thì hết đạn. Liệu có bắn suốt đêm được không? Không cất lựu đạn đi, bà tức mình, súng cò lên, bà lại kẹp cho vợ tan đầu lâu hoa cái ra bi giờ!

Mông sừ Dận quả nhiên ngán ngay. Bị hai cái bộ đùi to như đùi voi kia kẹp cho một nửa phát cũng đủ chết mất ngáp rồi!

Đốc tờ Phạm Hữu Gia và Ngô Công Đức

Các báo đua nhau tường thuật loạn lên về vụ Ngô công Đức tát xiếc đốc tờ Phạm hữu Gia tại Vinh Bình. Số là trong một bữa tiệc, lúc đề cập tới chuyện chính chị chính em, đốc tờ Gia đã mở đầu bằng một câu «đù mẹ»...Thiệt tình, không phải đốc tờ Gia chửi ông Ngô Công Đức. Đó chỉ là một từ ngữ rất thông dụng của nhà đốc tờ này, cũng giống như bọn «cu li cu leo» ở nơi số chợ đầu đường hay bọn anh chị đứng bên có thói quen hay văng tiếng Đức.

Nhưng ông Ngô công Đức lại ngờ đốc tờ Gia chửi mình bèn trả đũa lại: «Má tui già rồi! Nếu toa bị crise sexuelle thì nhà toa có sẵn nhiều chó cái đấy...»

Đốc tờ Gia cho rằng mình bị nhục mạ bèn hất ngay ly la de vào mặt ông Đức. Ông Đức tuy nhỏ con nhưng rất mau lẹ, tránh thoát ngay được và nhủ ngay một cục đờm trúng bốp vào đúng cái cựa mồm của đốc tờ Gia.

Trong lúc hoảng sợ, đốc tờ Gia liền ngắt luôn. Thế là các báo ở Saigon phía luôn ra rằng, đốc tờ Gia bị uýnh bất tỉnh nhân sự và bất lực trong vòng 30 ngày.

TIỂU NGỌC Người dân đen cầm cán

Sái nhĩ đầu phiếu

Mặc dù báo chí ào ào chỉ trích, mặc dù ủy ban phối hợp hành động của các chính đảng (gồm 12 đảng phái lớn) nhao nhao phản đối, mặc dù người một đầu rồng lớn tiếng gọi đó là một sự "láo lếu" khoản 7 điều 10 của dự luật bầu cử Tổng thống và Phó tổng thống vườn được Hạ viện chung quyết chấp thuận với 101/112 Rân biểu hiện diện. Trừ phi Quốc vương yêu cầu lưỡng viện quốc hội phúc nghị bác bỏ và quan điểm của Quốc vương thẳng băng không các đảng chạy đua vào đình Độc Lập để được hy sinh suốt 4 niên tới, phải được sự giới thiệu của 40 Rân biểu hay Nghị sĩ, hoặc 100 Nghị hân, mới được phép dự cuộc đua. Hồng đu cái sự giới thiệu như rứa thì cầm bằng đem cái sự hy sinh cao đẹp đi chỗ khác chơi.

Trước khi Viện dưới chung quyết chấp thuận điều 10 khoản 7, đêm 2-6 đài ti vi Giao Chỉ đã cho phát hình 1 cuộc phỏng vấn 2 đảng Rân biểu liên quan tới điều luật này. Đại khái 2 nhà Rân biểu cho rằng khoản 7 điều 10 không hề vi hiến, bởi lẽ sau khi được sự giới thiệu của các Rân biểu, Nghị sĩ, Nghị hân, các ứng cử viên Tổng thống và Phó Tổng thống vườn phải do toàn thể cử tri bầu lên. Như thế, nguyên tắc phổ thông đầu phiếu, trực tiếp và kín do hiến pháp Cửu sùng quy định vườn được tôn trọng gắt cù kiệu đầy chừ. Hơn nữa, sự giới thiệu còn có ích lợi là ngăn cản không cho các thặng cộng sản lọt dzô đám úng cử viên. Không có sự giới thiệu ngộ lờ có tên cộng sản nào lọt dzô, rồi cử tri "ngây thơ" bầu cho nó, đến khi nó làm Tổng thống nó mới để lộ cái áo đỏ của nó ra, thì chết bỏ bu cả đám.

Nghe cái sự giải thích phoong phoong như thế, dân đen thấy chỉ lý quá lắm và bèn lấy làm một sự khâm phục hết mình.

Ừ nhỉ, cái sự giới thiệu ứng cử viên của các cụ trong dân đầu có vi hiến. Các "chuẩn ứng cử viên", cần phải để các cụ trong dân làm một "pát", tức nhiên là làm một sự giới thiệu thì mới trở thành 1 ứng cử viên thiết thọ, rồi bà con cử tri tha hồ xúm nhau lại mà xữ dụng cái quyền phổ thông đầu phiếu, trực tiếp và kín của mình.

Tại một vài bộ lạc có cái tục lệ cao đẹp như thế này: trong bộ lạc hệ cô gái nào tấp tênh muốn làm một đường loan phụng hòa minh với một đảng nam nhi, thì phải qua một đêm ăn ái ra rít với quan Tù trưởng, nhiên hậu mới được động phòng huê chúc với tân lang. Nếu không có sự "thông qua" của quan lang, thì kể như không bao giờ có thể thành gia thất được. Dĩ nhiên sau cái màn ái ăn cụp lạc với Tù trưởng, cô dâu bèn được chú rề xữ dụng cái quyền làm chồng một cách rất chi là phổ thông.

sự tiếp và kín. Như vậy, các nam công dân đầu có mất cái quyền làm chồng phổ thông, trực tiếp và kín? Chỉ khi nào quan lang thay mặt toàn thể chú rề làm cái vụ ái tình hoài hoài, mà các chú rề không hề được sơ mối gì với các cô dâu, thì mới có sự gián tiếp chứ phải không?

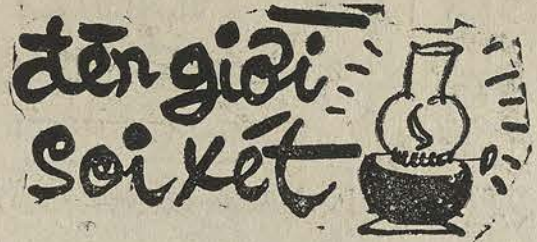
Vậy thì, quả tình cái sự giới thiệu của các cụ trong dân không hề làm cho cuộc bầu cử Tổng thống biến thành một cuộc bầu cử gián tiếp. Nhưng muốn cho chính danh thì phải gọi cái sự bầu cử như rứa là một sự bầu cử: Phổ thông đầu phiếu, Sái Nhĩ, trực tiếp và kín. Hiến pháp chín nút đầu có cầm cái sự đầu phiếu sái nhĩ, miễn là phổ thông trực tiếp và kín là quý huê lắm rồi, sái nhĩ cũng còn ngon lành chán!

Chỉ thương cho các đảng tấp tênh định bước vào phủ đầu rồng phải qua tay những 40 hay những 100 cụ trong dân thì chịu sao thấu? Xanh xao hốc hác là cái chắc!

Tuy nhiên, hình như hiến pháp Cửu sùng có quy định rằng thì là: Quyền bầu cử của mọi công dân phải được xây dựng trên căn bản bình đẳng. Đó là nguyên tắc: "Một công dân, một lá phiếu", mà đại để nước Cờ huê đã có một đạo cử lai nhai nói hoài rằng: "oan men oan vớt". Vậy thì, mỗi công dân đủ điều kiện để hưởng dụng quyền bầu cử đều chỉ có một phiếu, và chỉ một phiếu mà thôi. Bất kể anh là quan to sủng ngân, anh văn chương chữ nghĩa bề bề hay giàu nứt đố đổ vách, quý anh cũng chỉ được phép bầu ở một nơi và bỏ một lá phiếu, cầm xít như lũ dân đen chúng em vừa rách lại vừa dãn. Quý anh "giới thiệu" ứng cử viên, tức là quý anh đã mần một quả rồi, sau đó quý anh lại mần một quả nữa gọi là quả "bầu phiếu", thế là vị chi 2 quả. Dù giải thích cách nào, dù chơi chữ tài tình đến đâu, cũng không thể nào chối cãi được rằng khoản 7 điều 10 đã cho phép một thiểu số công dân được quyền lựa chọn ứng cử viên vào phủ đầu rồng tới hai lần lận.

Nhờ các cụ "oan men oan pát" thôi chứ! Quý cụ làm 1 "pát" đầu tiên, hơ hơ, nguyên si, vừa hên lại vừa phát tài, rồi quý cụ lại mần 1 "pát" sái nhĩ nữa. Trong khi chúng em là dân ngu khu đen, chúng em chỉ được hưởng trần si có một "pát" sái nhĩ thôi thì đâu có được.

Còn bảo rằng cái sự giới thiệu có ích lợi là ngăn chặn những tên cộng sản không cho lọt vô đám úng cử viên hình như phải trải qua một sự sừ tra của đảng Dùi cui, rồi tới sự củ soát của 9 vị Bao công Tối viện (viết tắt của chữ Tối cao pháp viện cho gọn) mà các cụ vườn chưa đủ tin. Ngộ nhớ, nói đờ xuống sông xuống biển, chẳng may có một ứng cử viên Tổng thống đắc cử rồi, sau đó mới lộ cái áo đỏ lòe ra, thì hình như đã có cái Đặc biệt pháp viện hỏi thăm sức khoẻ. Bằng ngần ấy cơ quan mà các cụ còn ngộ, còn chưa vững bụng thì quả thật là các cụ cần tặc, rất đáng hoan nghênh. Do đó, cái sự phổ thông đầu phiếu, sái nhĩ, trực tiếp và kín cần phải được áp dụng thật lực. Không có sự "đầu phiếu sái nhĩ" thì làm sao ngăn chặn cộng sản có hiệu quả được? Chỉ tại cộng sản mà quý đảng dân cử khả kính của chúng ta phải mần tới hai "pát", một đi một đường sái nhĩ với 1 "pát". Nói khi vô phép, xin bà con cô bác bỏ ngoài tai, thế thì không chừ cha những thặng... cộng sản sao được, nhin mãi đầu có nôi.

Nói về cái sự triển hạn du học

Chỉ còn vài ba tháng nữa là mùa du học niên khóa 71-72 bắt đầu. Người ta linh cảm thấy rằng, các trò bí đi, ghê tởm, bần thiêu, đờ dầy, khốn lụn của hai mùa du học vừa qua, lại sắp có cơ hội tái diễn. Bởi vì người ngòm trong cái Bộ Uýnh Võ Rừng vườn là những bộ mặt cũ rích, từ bao nhiêu niên nay chả có cái đéch gì thay đổi. Nền đóp hít sẵn có, cứ việc đem ra sào lại.

Song song mí cái trò du học lại còn có cái tuồng "triển hạn du học", đang âm thầm tiếp diễn. Đứa nào khéo léo trong sự khẩn khứa thì sẽ được tiếp tục học, còn nếu không thì a lè háp, có chầu bị gọi về đi ác ề.

Nguyên tắc được đặt ra là khi sinh viên du học ngoại quốc mà xong một bậc đại học (ví dụ như cử nhân chử hạn) muốn học lên tiến sĩ thì phải lập hồ sơ đề xin triển hạn du học cho Bộ Võ Rừng xét. Nhưng cái Bộ này bao giờ cũng mần công chuyện theo kiểu ba ba rùa rùa. Các quan nhớn quan bé trong Bộ thích cái trò ngâm tằm ghê lắm. Chả có thể mà anh nào anh này đều mặt mũi xanh lét. Họ ngâm tằm kỹ một cách ra rít. Có hồ sơ gửi về từ đầu tháng 1-71 đến nay là cuối tháng 5 đầu tháng 6 mà vườn chưa được các quan sờ mó tới. Lại có những trường hợp xong cả một niên học mãi đến cuối năm, đương sự mới nhận được kết quả.

Hậu quả ra sao? Lý đương nhiên, trong khi chờ đợi các quan xét, sinh viên triển hạn du học bị cúp chuyễn ngân cái rụp. Nếu không có tiền bông danh dự, hặc đi vay đi mượn thì sinh viên sẽ đói dài người. Nam sinh viên còn có thể xoay sở đi làm bồi làm bếp, chừ còn nữ sinh viên thì không nhẽ lại dấn thân vào xóm Montmartre hay khu Pigalle?

Chỉ có những sinh viên con nhà giàu là khỏi lo. Bỏ mẹ chúng nó có thừa sức đề xoay mua đồ la chơy đen gửi cho con cái. Nhưng nếu là con nhà rách thì đào đâu ra. Thế là họ bắt mần chừ bói um xùm, đào mồ cuốc mã những đĩa ăn hại dái nát chỉ biết lấy cái sự đóp hít làm chủ nghĩa.

Một số các phụ huynh sinh viên có con em du học ngoại quốc đã nhờ báo Con Ong đạo đạt lên các quan nhớn hai đề nghị sau đây:

— Xin các quan xét gấp các hồ sơ triển hạn du học. Bác hay thuận cũng không nên ngâm tằm quá hai tháng, kể từ ngày Bộ nhận được hồ sơ đến lúc công bố kết quả.

Đối với niên học 70-71 này, tất cả các hồ sơ xin triển hạn du học phải xét xong trong tháng 5 hoặc tháng 6. Công bố rành rề ngày nhận hồ sơ, ngày xét, thuận hay bác vì lý do gì cho đúng đạo công bằng và thứ tự. Như thế chả còn ai thối mắc nữa.

— Đối với mùa du học 71-72, Bộ đặt ra tiêu chuẩn gì thì nên công bố trước ngay từ bi giờ. Phải ấn định dứt khoát là sẽ xét trong vòng mấy tháng, chớ nếu kéo dài lằng nhằng theo đúng chính sách ngâm tằm thì chỉ tội các bậc phụ huynh phải đi chạy chọt đám mồm tốn bạc triệu là ít.

Những cái sự chạy chọt này cả làng đều biết, nhưng không hiểu đóc tờ Nguyễn Lưu Viên có biết tí gì không?

HẾT ĐAU BAO TỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử, ợ chua, đau lỗ bao tử.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống bán tại các nhà thuốc Tây.

CẨM - CUM

đã có

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi Đỏ

Đĩa ngục môn

Nay ông Tổng thống có lợi khí trong tay, vậy ông phải nắm chắc lấy, ông không điên mà đưa dao cho đối thủ đâm mình, nhất là lúc này, ông dư biết lòng dân đang thăm oán chính phủ vì những biện pháp kinh tài làm cho đời sống của họ khó khăn, rồi nạn tham nhũng, cướp bóc đầy dẫy mà họ thường là nạn nhân, sau hết là họ quá mệt mỏi vì cuộc chiến đã kéo quá dài.

Lập luận nào cũng có lý, nên đành chờ quyết định của Tổng thống trong những ngày sắp tới đây.

Phúc nghị

Sau khi khoản 7 điều 10 đã được "dám dân biểu gia nô của ông Tổng Thống Thiệu, chấp thuận (chữ của cha Nguyễn Quang Lâm báo Xây Dựng) thì vấn đề đang được nhiều người chú là liệu Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu có ý xin phúc nghị lại điều khoản đó không? Theo ý riêng tôi thì ông Tổng Thống sẽ phúc nghị, tức là xin bỏ điều khoản đó.

Ông Tổng Thống sẽ: 1 - Tôn trọng Hiến Pháp 2 - Thành tâm xây dựng tự do dân chủ. 3 - Cương quyết giữ vững lập trường như năm 1967 để xin phúc nghị, và ông có thể thêm rằng: "Mặc dù điều 10 khoản 7 trên rất có lợi cho tôi, nhưng trung thành với những điều trên, tôi đã xin hủy bỏ". Và chỉ cần một điều như thế ghi trong bản viện dân lý do xin phúc nghị, Tổng Thống sẽ thắng lớn trong kỳ tranh cử tới, mặc dù cho những đối thủ của ông có nặng ký tới đâu. Ông thắng ở điểm là đã thực sự đem lại lòng tin cho đa số quần chúng để quần chúng biết là ông thực tâm muốn xây dựng một nền dân chủ đích thực ở đất nước này. Ông còn thắng các đối thủ và thắng cả người Mỹ (?) cũng như nhiều người ngoại quốc khác (?) ở chỗ, qua sự kiện 101 phiếu chấp thuận khoản 7 điều 10, Quốc Hội Hạ Viện đã thực sự nắm trong tay ông, và nếu ông không hủy bỏ thì ông sẽ "một mình một chợ" trong cuộc tranh cử tháng 10 này, nhưng ông đã không làm như thế, ông mở đường cho các đối thủ để xem liệu họ có thể thắng nổi ông không. Với quyền, với thế, với phương tiện sẵn có, nhất là tiền bạc, rồi với sự kiểm soát trên 99/100 dân số, đất đai, chắc chắn ông Thiệu sẽ ngồi lại trên ngai vàng 4 năm nữa, thì ông dư sức để chơi một ván cờ chấp xê với các đối thủ của ông.

Nhưng nhiều người khác cho rằng, Tổng thống có thể sẽ không phúc nghị, vì chẳng đại gì mà ông lại quần tử tâu như thế, trong trường chính trị, để thắng, người làm chính trị phải tận dụng mọi lợi khí vận dụng mọi thủ đoạn để tranh thắng,

Quyền làm việc của Hạ Viện

Có thể nói, quyền làm luật bây giờ là quyền của Hạ Viện, Hạ Viện đã lấy số đông để chơi trò "cả vú lấp miệng em". Hạ Viện cứ để cho Thượng Viện bàn cãi chán chê rồi chỉ cần cho đi một xuống là hết, đã có một Dân Biểu nói rằng: Hạ Viện sẽ để cho các ông Nghị Sĩ đóng vai ngồi chơi soi nước. Thượng Viện là viện bỏ lão, già rồi, cho nghỉ khỏe là vừa, mọi việc lớn, việc nhỏ là n cho nhà nước, phải do bàn tay trẻ là Hạ Viện quyết định, nếu nói tới tình đồng viện thăm thiết, thì Hạ Viện sẵn sàng gửi biểu 60 Nghị sĩ Thượng Viện mỗi ông một cổ áo vàng tam thất dày. Ngủ đi bô, mộng bình thường, ru bô sẵn tiếng thùy đơng suốt đêm ngày reo gió trong nghĩa trang Mạc đình Chi.

30 ông liêm sĩ?

Một nhật báo ở đây đã đăng "phương danh" 30 ông bà Dân Biểu đã không chấp thuận điều 10 khoản 7, và tờ báo đó cho rằng 30 ông bà trên là những người có liêm sĩ (?). Trong 30 người đó thì 10 người ở nhóm Dân Tộc, 16 người ở khối Xã Hội và 4 người không khối, nhóm. Trong 30 người trên có một vài người "sáng giá" như Lý quý Chung, Nguyễn hữu Chung, Trần công Quốc, Nguyễn đức Dân, Hồ ngọc Nhuận, Dương văn Ba v.v... Kể nói "sáng giá" thì cũng hơi quá, vì những người trên chỉ là những kẻ chốt trong đám người mù.

Kể đau cho những ông Dân Biểu đã chấp thuận điều 10 khoản 7 thật, đã bị thiên hạ xếp vào loại Dân Biểu gia nô, nay lại còn bị liệt vào hàng những người thiếu liêm sĩ. Thật đúng như cổ nhân đã nói: "Không có gì ác và cũng không có gì tốt bằng dư luận".

Đồng bào chú ý 61 ông bà Dân biểu "giàu lòng yêu dân"

Ngày 29-5 vừa qua, ông Chủ tịch Viện dưới đã ký một lệnh xuất ngân 3 triệu 323 ngàn đồng cho 61 ông bà Dân biểu. Số tiền này được gọi là

tiền trợ cấp để làm phương tiện hoạt động xã hội tại đơn vị. Trong 61 ông bà DB trên có 19 ông lãnh 100 ngàn đồng, rồi trong 19 ông này, lại có cả ông Chủ tịch Hạ viện cụ Nguyễn bá Lương,

ông đệ nhất Phó chủ tịch Hồ văn Minh, các DB "chống nhà nước" Trương gia Kỳ Sanh, Dương văn Thụy, Kiều mộng Thu.

Những DB "chống nhà nước" khác được lãnh số bạc ít hơn là Dương văn Ba, Hồ ngọc Nhuận 52.823 đồng, cùng giá với DB "thân nhà nước" số 1 Lê tài Hòa cũng trong số người được lãnh trợ cấp 100 ngàn đồng còn có dân biểu "buồn bạc" Nguyễn văn Chính, có bốn ông được lãnh ít nhất là Phan ngọc Nguyên, Phạm văn Lợi, Đặng văn Phương và Nguyễn văn Thọ, vền vền 2.460đ. Chẳng hiểu với 2.460 đồng ấy, các ông trên sẽ làm quái được gì cho công tác xã hội đơn vị, tiền thuê phòng ngủ, chơi gà còn không đủ?

Thiên Khôi xin đăng tải "phương danh 61 quý vị Dân Biểu "bất bạc" để làm công tác xã hội đơn vị, ngõ hầu để đồng bào thuộc đơn vị có đại biểu của mình "bất bạc" tiện việc theo dõi mọi công tác xã hội.

Lê bá Chân, Nguyễn văn Chính, Đặng văn Công, Cao văn Cửa, Đinh văn Đệ, Trần thanh Đình, Trần thị Hoa tự Phấn, Nguyễn bá Lương, Hồ văn Minh, Nguyễn Mậu, Võ văn Mậu, Bùi văn Nhân, Nguyễn văn Huệ, Trương gia Kỳ Sanh, Phan Thiệp, Trương ngọc Thu tức Kiều Mộng Thu, Dương văn Thụy, Nguyễn văn Triền, Nguyễn hữu Trinh, Lê tài Hòa, Lê quang Hiền, Hồ văn Thơm, Phạm văn Hội, Võ mạnh Đông, Từ công Xuân, Nguyễn văn Thống, Nguyễn văn Phiến tự Peang, Huỳnh Diệu, Nguyễn văn Phùng, Nguyễn Đông, Phạm tấn Nho, Dương văn Ba, Danh Cường, Đinh văn Đạm, Thạch Phen, Danh Nở, Lê ngọc Khai, Nay Blim, Tăng bá Xuân, Võ quang Vinh, Hộ Uyển, Châu Sokan, Nguyễn văn Hào, Nguyễn văn Huệ, Nguyễn Hoàng, Huỳnh văn Lâu, Nguyễn hữu Đức, Nguyễn văn Quý, Hồ ngọc Nhuận, Trương đình Tư, Đoàn văn Cương, Mã Xái, Nguyễn văn Tiết, Trần minh Nhứt, Phan ngọc Nguyên, Phạm văn Lợi, Đặng văn Phương, Nguyễn văn Thọ, Đỗ tiến Hóa, Phan Thông, Phan xuân Huy.

Kết toán số tiền Phụ Bản này là ba triệu ba trăm hai mươi ba ngàn bốn trăm sáu mươi chín đồng chẵn (3.323.469đ.)

Chủ Tịch Hạ Nghị Viện
Ấn ký: NGUYỄN BÁ LƯƠNG

CHEM RƯỜI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xê gwom đầu chém rười
VĂN QUÂN hạ thủ

Gậy ông đập lưng ông...

Sau khi luật bầu cử TT, PTT được biểu quyết chấp thuận, dư luận đã bàn tán khá nhiều đến tương lai Ông Phó Kỳ. Đó là một tương lai không lấy gì làm sáng sủa, bởi vì, với khó khăn hiện tại, ông Kỳ khó lòng có thể ra mà ăn thua được trong cuộc bầu cử sắp tới.

Không những hầu hết báo chí VN đều đồng lòng nhận xét về nỗi khó khăn hiện tại của ông Kỳ mà phần lớn báo chí ngoại quốc cũng đồng ý như vậy. Tờ "Washington Post" số ra ngày 4-6 đã khẳng định rằng: Luật bầu cử TT, PTT là "một cản trở lớn đến nỗi dự luật đó loại bỏ PTT Kỳ ra khỏi cuộc tranh cử."

Tờ báo trên cũng viết thêm rằng: "Dù sao chăng nữa thì ông Kỳ cũng đã bị loại khỏi cuộc chạy đua này và chính những người thân cận của ông ta đã nhìn nhận rằng ông ta không thể có đủ 40 dân biểu nay nghị sĩ ủng hộ. Còn các nghị viên đó, tình, thì có thể bị nạn chỉ một khi họ đứng sau lưng PTT Kỳ vì họ hiểu rằng, nếu ủng hộ ông Kỳ thì họ sẽ mất chức..."

Những lời bình luận trên quả thực rất xác đáng vì sự kiện có thể xảy ra y hệt như vậy, tức là ông Kỳ khó lòng có thể ra được kỳ này. Dù sao để bị kẹt cứng như vậy, một phần cũng là do lỗi lầm của ông Kỳ, vì xưa kia, lúc còn làm Chủ tịch Ủy ban Hành pháp Trung ương, chính ông đã tạo ra cái nhân cho cái quả bây giờ.

Thế mới biết cuộc đời quả là biển ảo khôn lường, chẳng có gì tồn tại mãi dưới ánh mặt trời này được. Cái hôm qua ta ghét, có thể lại là cái ta yêu quý ngày hôm nay và ngược. Cái ông Kỳ yêu quý ngày xưa lại là cái làm hại ông hiện tại. Có lẽ ông cũng không nên trách ai mà hãy trách ngay chính mình đã vụng tính để xảy ra tình trạng trở trêu như thế.

Ông Kỳ cũng đã có lần vui vẻ tâm sự với bạn nhà báo rằng, mối tình giữa ông và phu nhân bây giờ là do cảm hứng khi đọc "Cô gái Đồ Long" mà thành. Như vậy, ông Kỳ hẳn đã đọc nhiều tác phẩm của ông vua kiếm hiệp Kim Dung. Thế mà ông lại không biết đến cái hại của ngón (gậy ông đập lưng ông) để rồi bây giờ bị đập.

Thôi thì ông Phó hãy làm như anh chàng Vô Kỳ trở về suốt ngày kể lông mày cho ái thiếp đi. Như vậy lại hay hơn là dán thân mãi vào những chuyện ăn oán giang hồ. Thật ra, cuộc đời này chỉ là phù du, công hầu khanh tướng cũng chỉ như một giấc mơ ngắn ngủi, hà tất phải tranh giành cho vất vả

Kẻ cướp và cao bồi

Vụ DB Ngô công Đức không ngờ lại gây sóng nổi và khiến báo chí tha hồ có đề tài mà viết. Những anh viết phim hàng ngày đã hề nhau khai thác đủ mọi khía cạnh.

Tuy vậy, không riêng bọn viết lách mà ngay cả ông PTT Kỳ cũng có đề tài để mà tuyên bố. Ngay hôm DB Đức được "bảo vệ an ninh", PTT đã tỏ ra vô cùng sốt sắng trong việc giúp đỡ phương tiện cho các đồng bạn của ông Đức đi cứu ông ta. Nào là cho mượn trực thăng để di chuyển. Nào là khuyến khích những người trong phe đối lập có gắng lên. Kết quả người dân biểu có mác đối lập đã được ra về tuy không lấy gì làm tho thới hân hoan cho lắm.

Bằng trực thăng của ông Phó, nhà DB đối lập đã được trở về mái nhà xưa và việc làm đầu tiên là tới cảm ơn người đã giúp đỡ mình. Trong cuộc gặp gỡ, sau khi hỏi thăm về sức khỏe và nội vụ, ông Phó đã ân cần hỏi người dân biểu từng được "bảo vệ an ninh" rằng: "Tại sao họ là kẻ cướp, mình lại không là cao bồi?"

Tuy không nói rõ ra nhưng ai cũng biết ông PTT muốn ám chỉ ai là kẻ cướp rồi. Thì ra từ lâu nay, ông Kỳ đã đóng vai "cao bồi" để "chơi" với "kẻ cướp".

Nhưng không hiểu giữa cao bồi và kẻ cướp, ai sẽ thắng đây? Trong những phim xi-nê Mèo, giữa cao bồi và kẻ cướp thường có những trận giao tranh đẫm máu và có khi, cuối cùng, cả cao bồi lẫn kẻ cướp cũng chẳng còn.

Ngoài ra, cũng có nhiều hạng cao bồi, không hiểu ông Kỳ thuộc hạng cao bồi nào? Và kẻ cướp thường chỉ sợ bà già chứ chưa hẳn đã ngăn cao bồi đâu!

Kỹ Thương Ngân Hàng COMMERCIAL INDUSTRIAL BANK

□ Công Ty Nặc Danh - Vốn 250 000.000 đ 00 góp đủ - Trụ sở: 42 Trần Hưng Đạo SAIGON (Góc Nguyễn Biểu - Trần Hưng Đạo)
□ Điện thoại số: 98.495 - 98.496 : QS 60.078 - 61.421 Điện tín: INCOMBANK

THỰC HIỆN MỌI NGHIỆP VỤ NGÂN HÀNG:

- Nhận và trả mọi số tiền ký thác - Cho vay dưới mọi hình thức - Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyển ngân - Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiếp đón nông hộ phục vụ mau lẹ và kín đáo

LẬP TRƯỞNG CỦA TỔNG THỐNG THIỆU VỀ KHOẢN 7 ĐIỀU 10 1967 VÀ 1971 CÓ THAY ĐỔI KHÔNG?

Cho đến khi số báo này lên khuôn, T.T vẫn chưa ban hành luật bầu cử T.T và Phó T.T nhiệm kỳ 71-75, nên không biết T.T. Thiệu có giữ lại khoản 7 điều 10, hay yêu cầu phúc nghị bỏ đi.

Trong khi đó, dự luật bản tán rất sôi nổi về lập trường của T.T Thiệu đối với khoản 7 điều 10 không hiểu T.T có thay đổi lập trường không?

Lập trường của T.T đối với khoản 7 điều 10 năm nay như thế nào, độc giả cứ chờ xem Tổng Thống có yêu cầu Quốc Hội phúc nghị bỏ khoản 7 điều 10 không thì biết.

Chỉ có một điều biết chắc, là năm 1967, TT Thiệu đã kịch liệt chống lại khoản 7 điều 10.

Độc giả biết rõ lập trường của TT Thiệu năm 1967, sau đây, C.O xin trích đăng lại thông điệp của Tổng Thống phản đối khoản 7 điều 10, gửi Quốc Hội lưu nhiệm ngày 26-5-1967.

Phần sau đây trích trong thông điệp của Trung tướng Nguyễn Văn Thiệu Chủ tịch Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc Gia, số 3/LĐQG/TĐ ngày 26-5-67, trích trong Báo Việt Nam, 7 tháng 3 năm 1968, trang 1131, ấn bản Quốc Hội.

VỀ VIỆC GIỚI THIỆU ỨNG CỬ VIÊN TỔNG THỐNG, PHÓ TỔNG THỐNG

Điều 10 khoản 7 bản dự luật bầu cử Tổng Thống Phó Tổng Thống dự liệu rằng ứng cử viên phải có sự giới thiệu của ít nhất 30 đại diện dân cử gồm Dân Biểu Quốc Hội lưu nhiệm, Hội Viên Hội Đồng Đô Thành Hội Đồng Hàng Tỉnh và Hội Thị Xã. Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc Gia quan niệm rằng:

1) Điều 10 khoản 7 bản dự luật đã vi phạm điều 2 đoạn 2, điều 13 đoạn 2 hiến pháp ngày 1-4-1967.

a) Vi phạm điều 2 đoạn 2 hiến pháp 1-4-1967,

Khi bắt buộc ứng cử viên phải có sự giới thiệu của ít nhất 30 vị đại diện dân cử, điều 10 khoản 7 bản dự luật bầu cử Tổng Thống, Phó Tổng Thống đã mặc nhiên trước bỏ quyền ứng cử của người công dân có tài năng, đức độ, nhưng thiếu phương tiện, và không liên hệ mật thiết với các vị đại diện dân cử. Như vậy, điều 10 khoản 7 đã vi phạm nguyên tắc công dân bình đẳng quy định trong điều 2 đoạn 2 hiến pháp ngày 1-4-67.

b) Vi phạm điều 13 đoạn 2 hiến pháp 1-4-67 Quyền

bầu cử là một quyền chính trị. Giới hạn của quyền này là trật tự công cộng, ngoài ra không có giới hạn nào khác.

Điều 10 khoản 7 bản dự luật đã đặt ra giới hạn không có tính cách trật tự công cộng, đã hạn chế quyền bầu cử của người công dân, vì bắt buộc người công dân phải chọn một liên danh trong số các liên danh đã được chọn lựa đơn phương từ trước bởi các vị đại diện dân cử rồi.

2) Điều 10 khoản 7 bản dự luật đi ngược lại nguyên tắc dân chủ.

Chiếu nguyên tắc chủ quyền thuộc về toàn dân đã quy định trong điều 1 hiến pháp ngày 1-4-1967, vị đại diện dân chủ chỉ thay thế cho người công dân, thì hành một nhiệm vụ nhất định, trong một thời gian nhất định.

Với tư cách người thụ ủy, vị đại diện không thể phản bội lại quyền lợi của người công dân là chủ ủy.

Điều kiện quy định tại điều 10 khoản 7 bản dự luật bầu cử Tổng Thống, Phó Tổng Thống đã đi ngược lại quyền lợi của người công dân vì hạn chế quyền bầu cử và quyền ứng cử.

3) Điều 10 khoản 7 bản dự luật không hợp lý.

Sự quy định của điều 10 khoản 7 không hợp lý trên hai phương diện:

Mặc dầu là đại diện dân cử, Hội Viên Hội Đồng Nhân Dân Xã không được quyền giới thiệu ứng cử viên Tổng Thống, Phó T.T như các vị đại diện dân cử khác. Sự phân biệt này không có lý do biện minh.

Điều 10 khoản 7 có thể đưa đến tình trạng độc quyền ứng cử, vì rất có thể xảy ra trường hợp hầu hết các vị đại diện dân cử chỉ giới thiệu cho một liên danh ứng cử viên.

Như vậy, người công dân khác, muốn ứng cử, khó hội đủ điều kiện cần thiết.

Vì các lý do nói trên, Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc Gia đề nghị hủy bỏ khoản 7 điều 10 bản dự luật bầu cử Tổng Thống do quốc hội lập hiến lưu nhiệm soạn thảo.

Cuối thông điệp có những hàng chữ sau: «Tôi rất mong những ý kiến trên đây, sẽ được ông chủ tịch và quý vị dân biểu lưu ý, để cho công cuộc xây dựng dân chủ được thực hiện trong niềm thông cảm, đáp ứng nhu cầu xứ sở, tôn trọng dân ý và đúng theo lời hứa.

Trần trọng
Sài Gòn 26-5-1967
An ký: Trung Tướng
Nguyễn Văn Thiệu

Ngồi rùi gãi hăng dài tấn tấn

TRẦN VĂN HƯƠNG

Cải chánh

Trước ngày Hạ Viện chung quyết về dự luật bầu cử Tổng Thống và Phó T.T, dự luận đoán rằng thế nào quan điểm của Thượng Viện cũng bị bác, nghĩa là khoản 7 điều 10 sẽ được giữ lại. Đồng thời, một vài vị dân biểu cũng phát giác về chuyện vận động mua bán này khác.

Vì thế, có mấy chục dân biểu đã làm kiến nghị đòi biểu quyết công khai về khoản 7 điều 10. Biểu quyết công khai là rao tên từng dân biểu, anh nào «úy», anh nào «nông» đều được ghi vào biên bản, không thể chối cãi được.

Nếu làm ăn một cách đàng hoàng, thì bỏ phiếu công khai, là danh chánh ngôn thuận hơn cả. Nó vừa tỏ một sự hiên ngang không thêm dấu dút, và tỏ tinh thần trách nhiệm trước dự luận, và trước cử tri. Sự bỏ phiếu công khai bắt người bỏ phiếu phải cân nhắc, suy nghĩ đàng hoàng, lại bảo đảm được sự trong sạch.

Nếu ví với chuyện ăn uống, thì bỏ phiếu công khai giống như ăn một cách đàng hoàng, còn bỏ phiếu kín, giống như ăn vụng.

Nhưng Hạ viện làm gì có chuyện đàng hoàng, nên đề nghị bỏ phiếu công khai về khoản 7 điều 10 đã bị bác bỏ.

Bỏ phiếu kín, tức là bỏ phiếu theo kiểu «ăn vụng», có cái lợi y như sự... ăn vụng, nghĩa là ăn dấy mà chẳng mấy người biết là ăn, dù có biết là ăn, thì cứ việc đồ cho kẻ khác, chẳng ai biết dấy là đâu. Và nếu cần, cứ cãi phứt rằng mình không bỏ phiếu.

Vì đề nghị bỏ phiếu công khai về khoản 7 điều 10 không được chấp nhận, nên trưa 3-6, các dân biểu đã bỏ phiếu bằng đầu. Nghĩa là ai đồng ý giữ lại khoản 7 điều 10, thì đứng dậy. Kết quả chính thức được công bố: 101 trên 122 dân biểu hiện diện đã chấp thuận khoản 7 điều 10.

Có tới 101 dân biểu chấp thuận khoản 7 điều 10, nghĩa là trong số này, có cả nhiều dân biểu đối lập, vốn chửi khoản 7 điều 10. Chửi thà đàn đờ «lấy tiếng», rồi khi bỏ phiếu kín lại chấp thuận, thì khôn nạn thiệt.

Vì thế, ngày hôm sau, các dân biểu đối lập la lối om xòm rằng chỉ có 91 chứ không phải có tới 101 dân biểu chấp thuận khoản 7 điều 10, đồng thời tung ra một danh sách 91 Dân biểu đã O.K. khoản 7 điều 10. Nhưng dù chỉ có 91 người, thì trong số này cũng có tới vài ba dân biểu đối lập.

Khi hạ con số 101 xuống còn có 91 phe đối lập tưởng mình đã khôn, nhưng vẫn còn kẹt thêm vài ba mạng trong số 91 này, nên mấy hôm nay, đã diễn ra tr

thanh minh, cải chánh om xòm của những cá nhân dân biểu đối lập, rằng «tôi không có bỏ phiếu chấp thuận khoản 7 điều 10, người ta «đồ gian cho tôi» v.v...Kể cả những DB đã được chính các «đồng chí» đối lập của mình khai là có bỏ phiếu như các ông Huỳnh Diệu, Hồ Ngọc Cứ v.v... cũng cải chánh là không có bỏ phiếu!

Có một vấn đề đặt ra, là nếu quả thật trưa 3-6, chỉ có 91 DB đứng dậy giữ lại khoản 7 điều 10, mà người ta đã «đếm ăn gian» là 101 người, thì tại sao các DB đối lập không hô hoán lên ngay để đếm lại, mà đợi khi sự đã rồi, mới cải chánh lời thôi.

Một số DB đối lập, đã bị chính các DB đối lập liệt kê vào danh sách những người giữ lại khoản 7 điều 10, cũng bày đặt cải chánh. Chẳng lẽ các đồng chí đối lập đồ gian cho nhau?

Một số dân biểu khác yêu cầu báo chí minh xác rằng hôm đó mình không đi họp, như vậy cũng là một hình thức chống lại khoản 7 điều 10. Ăn nói như vậy sao được? Con nít nó cũng biết rằng vẫn, mặt là vô trách nhiệm.

Nhân chuyện bỏ phiếu rồi thì nhau cải chánh kể trên, người ta nhớ lại năm 1964, các tôn giáo đã thi nhau đưa ra thống kê nhận phần trăm số tín đồ của mình. Nếu cứ theo số phần trăm đúng như các tôn giáo đưa ra, mà cộng lại, thì tín đồ của của mấy tôn giáo lớn đã lên tới gần...200 0/0 tổng số dân chúng.

Rồi tài liệu về sự tồn thất của các phe tham chiến ở Việt Nam cũng vậy. Nếu cộng chung tồn thất của các phe đưa ra, thì số nhân mạng bị chết trong cuộc chiến vượt cả tổng số dân chúng.

Bây giờ, nếu cứ tin các dân biểu cải chánh là thật, rồi đem tổng số các dân biểu cải chánh không bỏ phiếu giữ lại khoản 7 điều 10 trừ vào kết quả 101 phiếu đã được công bố, thì sẽ chẳng có dân biểu nào bỏ phiếu giữ lại khoản 7 điều 10 cả.

Bỏ phiếu công khai, dù là bị mua chuộc, cũng là anh hùng.

Bỏ phiếu kín, đã hèn đi một phần, vì là «ăn vụng».

Đi với Hành pháp, bỏ phiếu cho hành pháp, là chuyện thường.

Đối lập mà bỏ phiếu cho Hành pháp là bản.

Đối lập, đã bỏ phiếu cho Hành pháp, rồi còn cải chánh, là bản không thể tưởng được.

●●●

Cả kẻ dè nông

ÁI QUỐC VÀ PHẢN QUỐC

Hai tiếng ái quốc và phản quốc, nghĩa trái ngược hẳn nhau. Như mặt trăng và mặt trời. Như màu đen và màu trắng. Như ngày và đêm. Và có thể lấy những thí dụ tương phản cả ngày không hết. Nhưng rồi cuối cùng, vẫn chỉ là sự tương phản của âm, của dương, của đàn ông, đàn bà...

Hình như người nước tôi ai cũng có lòng ái quốc. Không ai tự nhận là phản quốc, kể cả những kẻ đã ra pháp trường lãnh một cái án tử hình về tội phản quốc. Ngay như kẻ thù của chúng ta là lũ Cộng Sản, cũng tự vỗ ngực xưng là những người ái quốc. Bởi vậy, ái quốc hay phản quốc có một nghĩa rất mơ hồ. Ái quốc, chỉ có nghĩa là yêu nước, nhưng người thì yêu bằng cách này, kẻ thì lại yêu bằng cách khác, chẳng ai thêm giống ai.

Có một điều đau lòng, là ai cũng muốn bắt người khác ái quốc theo cùng với một đường lối với mình. Đi ra ngoài đường lối đó, không còn là ái quốc nữa, không chừng còn bị kết tội là phản quốc. Mà một khi đã mang tội phản quốc thì xấu lắm. Không những nhục riêng cho mình, mà còn nhục cho tới ba đời con cháu. Khi kết tội ai là phản quốc, tức là mặc nhiên đã khoác lên đầu, lên cổ người đó một bản án tử hình. Chết một lần, vẫn còn chưa đủ. Thanh danh sẽ tan nát. Con cháu bị khinh rẻ. Tội ăn cắp, tội bề hội đồng còn có thể tha thứ, chứ tội phản quốc, không thể nào tha thứ được.

Khi tôi viết những giòng này, thì bên tai tôi đang nghe đọc vang vang cái kiến nghị, gửi lên từ một tỉnh xa xôi, kết tội một dân biểu là phản quốc. Mà lại đọc trên đài truyền hình, truyền thanh, nghĩa là phương tiện của nhà nước. Như thế thì cái anh dân biểu này đúng là phản quốc rồi. Ấy thế mà mấy hôm nọ, tôi chỉ tưởng anh ta can tội đánh lộn trong một bữa tiệc. Đánh lộn thì chẳng sao, tôi vẫn quý mến anh như thường, chúng tôi mà nhau say, đánh lộn là sự thường, nhưng khi tỉnh lại là quên sạch. Bấy giờ thì sợ không dám đánh lộn nữa, vì đánh lộn, có thể bị ghép tội là... phản quốc.

Cả nước tôi, ai cũng có lòng ái quốc. Ái quốc là yêu nước. Nếu có ai hỏi tôi rằng tôi có yêu nước tôi hay không, tôi sẽ trả lời rằng là tôi yêu nước tôi lắm. Nước tôi cũng như vợ tôi. Tôi chỉ được quyền yêu nước tôi mà không được quyền yêu nước khác. Cũng như tôi chỉ được quyền yêu vợ tôi mà không có quyền yêu vợ ông hàng xóm. Tôi không thích những ai chỉ yêu nước người khác hay yêu vợ người khác. Có rất nhiều người, sống ở đây, người của nước này, mà lại chỉ yêu nước Tây, nước Mèo. Như thế là không nên. Tội đó có thể coi như tội ngoại tình.

Tại sao tôi lại yêu nước tôi?... Chỉ vì nước tôi là một nước dân chủ. Những người chung quanh tôi, những ngày gần đây, thường lấy làm buồn và phàn nàn rằng ông Chánh ông Phó của nước tôi cãi nhau hằng quá. Sự bôi bấn nhau, nhiều lúc đã tới mức khốc liệt. Nhưng tôi lại nghĩ khác. Tôi rất lấy làm mừng vì có được một đảng Đại Vương, một đảng Phó Vương luôn luôn bất đồng ý kiến, vì như thế, mới tỏ ra rằng, nước tôi không thể nào chịu đựng được chế độ Cộng Sản.

Cộng Sản thường chủ trương xóa giới đại đồng. Nước nọ không còn ngăn cách với nước kia bằng một biên giới. Khi đã không có biên giới, thì không có chuyện xâm lăng, không còn có chiến tranh. Ai cũng là người của thế giới CS, vậy thì hòa bình là cái chắc.

Nhưng với một khoảng đất mênh mông như thế, ai sẽ là lãnh tụ? Lãnh tụ là người thuộc vùng nào? Có thể có hòa bình được không? Cai trị cả một khoảng đất mênh mông, chắc hẳn sự bất đồng ý kiến sẽ phải lớn hơn. Nước tôi không thể là CS được, vì với một khoảng đất nhỏ xíu mà hai đảng lãnh tụ của tôi còn chưa đi tới được sự... tiểu đồng, chứ đừng nói chi đến đại đồng. Vì nước tôi không thể là CS, nên tôi yêu nước tôi nhiều lắm.

Hai đảng lãnh tụ của chúng tôi là do chúng tôi bầu lên. Rồi tháng mười tới đây, tháng mười năm này, chúng tôi lại đi bầu. Cứ 4 năm, chúng tôi bầu một lần, chọn hai đảng lãnh tụ. Một ông là Đại Vương, một ông là Phó Vương. Theo truyền thống rất tốt đẹp của nước tôi, từ thời lập quốc, thì một người thích bay cao, một người thích ra biển câu cá, như ngày xưa vua Lạc Long và bà Âu Cơ, một người lên núi cao, một người đi xuống biển, là báo hiệu một sự chia ly. Cuộc chia ly của Đại Vương và Phó Vương của chúng tôi, xảy ra sớm hơn dự định tới cả nửa năm. Tôi tháng mười mới hết giao kèo, nhưng từ đầu năm, đã xảy ra sự rạn nứt. Chỉ vì ai cũng muốn dành độc quyền yêu nước, cứu nước.

Chắc là quý vị độc giả thân mến của bốn báo sẽ thắc mắc mà hỏi rằng, yêu nước cũng có sự độc quyền nữa sao? Yêu nước đâu cần môn bài như cửa hàng bán món như yêu phẩm gạo, đường, sữa, mà cần độc quyền để kiểm soát?... Xin thưa rằng, yêu nước cũng như yêu vợ. Vợ mình, mình cũng giữ lấy độc quyền để mà yêu, thì nước cũng vậy, cũng phải độc quyền.

Tôi yêu nước tôi, nhưng không dám đóng môn bài, vì sợ rằng bị nhiều kẻ ganh ghét. Những môn bài yêu nước, là lá đơn xin ứng cử vào chức vị cao nhất, nhĩ nước, hay ứng cử vào quốc hội. Đại Vương, Phó Vương, các ông, các bà dân biểu đều là những nhân tài. Nước tôi thật lắm nhân tài. Chỉ có nơi địa linh, mới nảy sinh ra những nhân kiệt.

Nước tôi tuy nhỏ, nhưng xin đừng ai khinh nước tôi vì nước tôi đã tạo ra rất nhiều kỳ lục. Sức chịu đựng của con người, thì không ai có thể bằng dân nước tôi. Chẳng thế mà cuộc chiến tranh kéo dài tới 30 chục năm trời, và có tương lai tiếp diễn bền bền, là một kỳ lục rất khó có một nước nào trên thế giới này có thể phá nổi. Nhân vật của nước tôi thì thật đặc biệt, không kém gì những nhân vật thời Chiến Quốc ở bên Tàu. Thuyết khách như ông Ngoại Lâm thì Trương Nghi, Tô Tần cũng phải kém xa. Kết quả của nền bang giao nước tôi với nước Tây và tòa thánh Vatican sẽ rất tốt đẹp trong... vài chục năm nữa. Đây là còn chưa kể tới những nhà thuyết khách tài ba khác như ông Ngoại Thành, được gọi là thuyết khách thắng lợi, dám chỉ cha cả Cộng Sản bằng cách đưa mông, đưa ví của cô Thâm Thúy Hằng ra để thi đua văn hóa với miền Bắc. Thật là những bậc đại tài, ngàn năm trước không có, ngàn năm sau cũng không hề có. Rồi có những bậc thương dân như ông Tổng Ngọc. Ông đã tập luyện cho dân nước tôi tập gồng, tập khắc khổ, để có được một nội công thâm hậu. Bây giờ, chúng tôi, nhờ ông Tổng Ngọc, đã thành những võ lâm cao thủ, thân hình thật nhẹ nhàng, sức chịu đựng thật bền bỉ, có thể phản kháng lại thượng đế, bằng cách chỉ cần ăn ngày một bữa mà vẫn sống phây phây.

Nước tôi còn nhiều kỳ lục nữa. Thủ đô của chúng tôi nhiều rác nhất, bẩn nhất, và nhiều kẻ cướp giết nhất. Người nước

khác tới nước tôi, chỉ cần dạo chơi nơi bến sông, là đã phục tài những tiểu anh hùng. Làm đánh ào một phát, chiếc đồng hồ đeo nơi cổ tay đã được nắm gọn. Định đuổi theo, thì ùm một phát nữa, tiểu anh hùng đã nhảy xuống sông, trở tài Yết Kiêu, Dã Tượng. Du khách chỉ còn đành đứng đó mà lắc đầu. Nước tôi thật đáng làm tôi hãnh diện. Không có một nước nào, mà người dân có một cái lưỡi, học ngoại ngữ mau bằng đàn bà, con gái nước tôi. Tây sang đây, là có đằm ló can ngay. Mèo tới đây, là đã có những nàng kiều nữ, sẵn sàng đón tiếp. Hiếu khách đến như thế còn gì? Phấn của nước chúng tôi, cũng rất sáng giá. Đây là phấn Ngô Bá Thành, đánh rất dai dẳng. Đây là những bà phu nhân, như phu nhân sinh lý Nguyệt Minh, phu nhân nín tè Kim Thoa, phu nhân gác cảng Thị Hoa tự Phấn. Toàn là những bậc nữ lưu anh kiệt.

Những người đại diện cho dân nước chúng tôi, tức là các ông dân biểu, rất nổi tiếng ở sự mặt dày. Đó là một công phu tu luyện, được gọi là « thiết diện bi thân công ». Nhiều khi mặt dày đến nỗi ngày thơ như người Chí Thiện, chẳng biết bạch phiến là gì, có người nhờ mang bột quý về nước, mà cũng là cứ chia tay ra mà mang bột quý. Có đánh đàn bà, vì hay cạo lông nách, nên quen tay, cạo cả sự vụ lệnh để xuất ngoại. Không phải vì bà Kiều không yêu nước nên đòi xuất, mà bà muốn xuất vì có rất nhiều sự yêu nước trong lòng.

Tôi muốn kể hết tất cả những cái hay, cái đẹp của nước tôi ra đây để chứng minh tại sao tôi lại yêu nước tôi. Nhưng ngẫm một lúc mà chẳng nghĩ ra. Lật tờ báo ra đọc vài hàng chữ lớn, thì thấy điều khoản bốn chục ông yêu nước được quyền đề cử ra hai người yêu nước, đã được một trăm lẻ một ông yêu nước chấp thuận. Đó là một tin rất vui. Tôi cho rằng chỉ cần có bốn chục ông, vẫn còn là quá ít. Sao không tăng con số lên tám chục, hay là một trăm sáu có phải là vui hơn không. Nước tôi nhờ cái điều khoản này biết đâu không nổi danh khắp thế giới.

Chỉ tội nghiệp cho anh dân biểu phản quốc. Thật đáng tiếc thay! Nếu anh đứng phản quốc, kỳ họp vừa rồi anh làm một phát đứng dậy, dù chỉ cần đứng lom khom như anh xấu máu đứng coi vũ xech xy, anh cũng đã được tiếng là người có lòng ái quốc. Chỉ vì anh phản quốc, nên xe anh mới bị đốt, con người anh mới bị muối đốt mắt mấy ngày. « Nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại ». Một ngày trong tù bằng một ngàn năm ở ngoại. Anh được nằm ở trong tù ba ngày, như vậy là anh bằng được người ở ngoại, sống tới ba ngàn năm. Cái giòng phản quốc, ấy thế mà sống dai.

Thôi thì anh cũng chẳng nên buồn. Ái quốc và phản quốc tuy khác biệt thật đấy, nhưng có khác biệt nhiều chẳng nữa, cũng chỉ như một quân bài. Ta lật sấp, rồi ta lại lật ngửa quân bài ra, mấy hồi. Còn mấy quân bài trên tay, ta chưa lật. Cứ để đó, rồi chờ. Nhiều khi cây bài chót sẽ quyết định sự ăn, thua...

**Loe
ma?**

«Le» phần nào thôi chứ!

Tạp chúng Quốc là nước đàn anh của Giao Chỉ Quốc, vâng, điều đó khỏi cần dài dòng ai cũng biết rồi, khổ lắm nói mãi!

Vả lại dân Giao Chỉ cũng vẫn ghi nhớ công ơn của các đàn anh Tạp chúng đã đỡ vào xứ này khá nhiều xương máu, nhất là địa, để giúp dân em ngăn chặn làn sóng đỏ.

Nhưng không phải vì thế mà lúc nào các đàn anh cũng lấy «le» bừa bãi làm mất mặt bầu của của đàn em!

Từ như sự «Le» mới đây, không biết ăn phải cái gì nở mở miệng tuyên bố «không hài lòng vì các biện pháp bài trừ ma túy của Giao Chỉ CH, o hay nhỉ! Hài lòng hay không hài lòng kệ ông chứ! Các xếp Giao Chỉ chúng tôi đã nói rằng chiến dịch bài trừ ma túy mở ra cốt để «cứu nguy dân tộc», chứ chẳng phải vì bị ai giật giây, ép buộc gì hết trơn. Bây giờ ông xía vô chề i chề ôi, có khác nào ông kẻ tú đứng vào miệng các xếp của chúng tôi? Vừa phải thôi chứ, ông là Bộ trưởng, các xếp của chúng tôi cũng là Tổng trưởng chứ bộ! Có muốn nhờ vả tụi này cứu dùm cho lính Mèo đỡ bị ghiền và đem tai họa về nước, thì sự «Le» cũng phải khéo ăn khéo nói, một chút chứ chọc giận người ta thì sức mấy mà giúp?

Bài trừ cái cóc khô!

Ông «Le», không hài lòng với các biện pháp bài trừ ma túy của cộng huê Giao chỉ, ô kê cứ tạm cho

phép ông không hài lòng đi, và tạm cho rằng Cộng Huê Giao Chỉ còn yếu trên phương diện ngăn chặn ma túy đi!

Nhưng ở địa vị một viên chức Giao Chỉ đi vô ma túy, ông «Le» sẽ làm gì khi được biết ông Quan tư tài xế máy bay riêng của Quan toàn Quyền Tử Lạnh cũng chở thuốc Phiện lậu để kiếm thêm tí tiền còm? Ông sẽ làm gì để đối phó với các máy bay của Xĩa, của Hoàng Quân Lào, Hoàng Quân Thái, toàn những ông bạn đang chung lưng sát cánh diệt kẻ thù chung, nhưng cũng chở thuốc Phiện như bọn buôn lậu chính hiệu con rồng?

Ở địa vị đó, có khi chính ông «Le» cũng đành ngậm miệng ăn tiền, vì nói ra chưa biết có ích lợi gì không, mà cái ghế mình đang ngồi bị gãy bổ nó chán là cái chắc. Ấy là chưa kể không chừng sẽ được mời soi keo đồng ngọt lịm như đường phen để «về quê» gặp các ông bà ông vải tận bên kia thế giới là khác nữa.

Bởi vậy nếu ông «Le» có chê dân Giao Chỉ cóc biết bài trừ ma túy, thì tụi này cũng xin phép tuyên bố «không hài lòng về các hành động buôn lậu ma túy của các đàn anh bất khả xâm phạm». Thế cho nó huê cả làng!

Quả báo nhân tiên

Ông xếp Bài trừ Ma Túy của Tạp chúng Quốc vừa mới la như giặc rằng lính Mèo ở Giao chỉ về nước phần đông đã ốm theo bệnh ghiền, và rồi bị thất nghiệp, bị đói nên đầu gối phải bò, do đó đã phạm vô số tội ác như buôn lậu ma túy, giết người cướp của, cướp nhà băng v.v...
Đấy là mới có 50.000 chú lính Mèo «go home» mà các xếp Mèo đã hoảng hồn đến như vậy, thử hỏi rồi đây hàng trăm ngàn chú khác, nhất là cả nửa triệu chú được «go home», thì rồi Tạp chúng Quốc sẽ loạn đến đâu? Lúc bấy giờ có lẽ sở trình thám FBI. Có lẽ cũng đến tuyên bố bắt lực, và phải cầu cứu Ban Dân Giao Chỉ sang dẹp hộ tội ác cũng nên!

Nhưng xét kỹ ra thì các xếp Mèo cũng chả nên than, vì mọi sự đều là luân hồi quả báo cả, các

sự gieo nhân nào bây giờ lại gặt quả này, ở đời chỉ có thế mà thôi... Xứ Giao Chỉ tụi này hồi xưa đâu có biết cái trò bẻ hội đồng, còn buôn lậu giết người cướp của tụi cũng có nhưng hiểm lắm. Gần đây than ôi, đọc báo hầu như ngày nào cũng thấy có bẻ hội đồng, giết người, đoạt tiền, đoạt nữ trang, ghê thấy bà!

Còn buôn lậu, không phải chỉ có dân hạ lưu tiện mới phạm tội, mà càng ngày càng đồng thượng cấp khoái cái trò này để chụp giựt cát bin đình, găm xe hơi, cưới vợ bé.

Vậy thì ai nhập cảng những món đó vô đây, để cho dân xứ này học mót, nếu không phải là các chú GI gốc gác từ Texas, từ Chicago mà tụi này rất phục tài qua các cuốn phim trinh thám, cao bồi trên màn bạc?

Bây giờ nếu những món tội ác ấy có trở về mái nhà «ra», và được ma túy gia tăng cư ởng độ, thiết tưởng cũng chả có gì là lạ. Kê đáng than phiền lẽ ra phải là dân Giao Chỉ chúng tôi, chứ không phải là dân Tạp chúng của quý quốc đâu.

Thanh minh thanh nga

Sau khi nhà hát đá dít viện cầu mống bằng cách 101 Cự trong dân nghiêm chỉnh đứng lên chấp thuận giữ nguyên điều 10 khoản 7, bỗng nhiên có nhiều Cự kêu la oai oái, hoặc kêu máo khóc than.

Số là có nhiều tờ báo muốn tuyên dương công trạng 101 Cự đã tích cực đóng góp cho nền dân chủ, nên đã lập bảng vàng kê khai rõ tên tuổi từng Cự cho cả nước cùng hay, y như thiếu lâm tự lập danh sách 101 vị la hán vậy!

Nhưng danh sách công bố ra mấy cụ Phùng, cụ Dương, cụ Điện, cụ Thụy, cụ Hiền đã kêu trời như bọng và chối bai bãi rằng: tụi tôi vẫn ngồi xôm xóm có đứng dậy hồi nào đâu?

Thật là tội nghiệp cho mấy Cự này, người ta được ăn ốc nên có đồ vô cũng được đi, đằng này không ăn cái giải gì mà cũng bắt đi đờ, đau như hoạn. Không thanh minh thanh nga sao được?

Lang tây cũng dần thân?

Bên cạnh những lời chia buồn người chết, góp vui người sống, khoe khoang ép phê bỏ thộn trắng dương của thứ thuốc này, rao may cắt khéo của tiệm may kia... đáng trên một tờ nhật trình vừa phát hành, người ta đã bắt gặp một cái quảng cáo được mệnh danh là «điện tín thượng khẩn gọi Bác sĩ toàn quốc» với nội dung hồ hào tất cả y sĩ yêu nước phải cố gắng ứng cử vào hạ viện năm nay (nguyên văn), không để một đơn vị nào vắng mặt ứng cử viên y sĩ yêu nước (nguyên văn luôn)...

Nhóm Con Ong: Tác giả bức điện tín quảng cáo quả là người sáng suốt và khôn học máu mồm, xứng đáng là bạn nối khổ với đốc tờ nguyên QL tức ông vàng thoi và đốc tờ Nguyễn đại Bằng tục danh mộng xừ đào ngũ trốn lính. Và nếu cái mục hồ hào bạo động nghiệp này được bành trướng thêm, thì nay mai chắc chắn sẽ có những cái tit quảng cáo mới lạ đáng tin nhật trình gửi «tất cả lang ta yêu nước», «tất cả công nhân tài xế xe lam yêu nước», «tất cả quân công tư chức yêu nước» vân vân... phải mau mau đầu quân vô Hạ Viện gấp, bỏ qua rất ừng ực!

Càng gần đến kỳ xỏ tôm bỏ la tháng tám quả thật càng thêm nhiều trò vui là như thế đó.

Tin đáng buồn

Một ông lớn đảng bộ Kinh hải vừa tiết lộ với phái viên C.O rằng hiện nay bộ ông đang nghiên cứu lại thuế Phân xuất li bì đánh trên hàng hóa nhập cảng từ bấy lâu nay. Vắn theo ông lớn trên, sờ đi có sự việc này là vì độ rầy hàng nhập cảng mắc quá nên đâm ra ế tợn. Nhiều cửa tiệm bán ti vi, la đồ, tủ lạnh v.v... đã tự động xuống giá mà vẫn ế như thường, khách hàng chả chịu hăng say chi tiền có gì hết tợn, buồn kinh khủng vậy đó!

Nghe được tin trên, một vị công bộc vào hàng trung cấp nhưng quanh năm chỉ ăn cơm rau luộc đậu phụ chấm nước muối, đã cười tở tở mà phụ đề lăm lăm rằng: Giảm thuế phân xuất li bì thì ăn nhằm mẹ gì. Bì giờ

có bãi bỏ luôn cái thuế mắc dịch mắc toi ấy đi chẳng nữa, dân cũng còn tiền dư dèch đâu để mà mua sắm những thứ đồ chơi sang trọng đó. Hồng tin cứ hồi má bày trẻ nhà tui thì rõ ngay à.

Dần thân đầu có khoái

Phó vương Annam vừa than thở với đảng thợ viết rằng trong bốn niên qua ông đóng vai ngồi chơi soi nước tuy có nhân nhả thiệt nhưng nhiều lúc cũng chán tình đời lắm cơ. Nên trong dịp bầu bi sắp tới đây, ông nhứt định phải dần thân đi tìm sự vất vả trên cái ghế số một đặng cho cơ thể được dịp vận động luôn, và tâm hồn được tho thối hân hoan. Thế nhưng, vắn theo lời than thở của Phó vương, thì hiện giờ ông nghèo lắm nên chả có tiền đâu để mà mua chuộc ai hết, ông chỉ cậy trông vào những cử tri vắn có cảm tình với ông thôi.

Quả than thở này chứng tỏ chính Phó vương đã tự mâu thuẫn thấy rõ. Phương ngôn Anamta xưa vẫn có câu «vạn sự bất như nhà», thì hẳn lớn như ông Phó mà được thường xuyên an nhàn thể là quý niềm lắm, vô khối đưa dân đen hằng ao ước được hưởng thú ngồi chơi soi nước như ông mà đâu có được, hàng ngày vẫn phải lao động quần quật mới mong có tí cháo bỏ mồm đầy thôi. Bằng chứng gần kề ông Phó hơn nữa, là cứ trông ông Chánh thì đủ rõ. Mới gần bốn niên «hi sinh» mà mái tóc ông Chánh đã bạc gần khắp cả. Bộ ông Phó thích râu tóc nó chóng đổi màu như vậy sao? Ông không ngại bà Phó buồn lòng vì... mùa xuân qua mau chẳng?

Riêng khoản mâu thuẫn thứ hai lại càng đáng trách ông Phó hơn nữa. Sách võ thánh hiền đã chép «có tiền mua tiên mới được», vậy mà ông Phó lại than thở trong túi không xu thì dần thân cách nào đây? Chưa chi người ta đã thấy ông Phó khó lòng theo đuổi được mộng vàng, vì chỉ nội cái cửa ải «điều 10 khoản 7» cũng đã gây nhiều phiền lụy cho ông rồi, đa.

QUẠT MỒ

Trước giờ ông Phó râu chi nói đờn?

Cuộc hôn nhân ép uống giữa ông Chánh và ông Phó kéo dài được tới nay gần đủ bốn niên và chắc sẽ có một màn ly dị diễn ra vào hồi tháng 10 năm nay. Cả 2 ông nghe đâu đã tìm kiếm được người bạn đường mới, để ca bài dứt khoát «anh đi đường anh, tôi đường tôi...»

Và cũng in hệt như tất cả những cuộc tình lỡ dở ngoài đời, để sửa soạn cho màn ly dị tới, cả đôi bên đều có những tiếng bác tiếng chỉ trỏ đối với nhau. Đặc biệt nhất là những tiếng bác tiếng chỉ của ông Phó tung ra từ hơn tháng nay, nhiều tiếng nghe thật là nặng nề cay đắng lắm. Chả thế mà mấy bữa vừa rồi, Chính ông Chánh đã phải thốt lên, từ giờ sắp tới ông sẽ lưu ý hơn về những lời nói của ông Phó; lưu ý một cách cần thận chứ không coi thường như trước nữa.

Tục ngữ thường nói không ai hiểu vợ bằng chồng. Ông Chánh sống chung với ông Phó đã được bốn niên nên ý hẳn ông dự hiểu ông Phó thường có tánh ưa nói đờn. Bởi vậy những tiếng bác tiếng chỉ của ông Phó tung ra trước giờ, ông Chánh cũng đều coi như những tiếng nói đùa, dù là đùa dai. Chỉ có từ nay về sau ông Chánh mới chịu quan niệm những lời ông Phó nói ra là... nói thiệt tình, nói ngay boong cái cổp, chứ không phải đờn đùa nữa. Người ta chỉ hơi thắc mắc là không hiểu sự khi lưu tâm như thế xong, ông Chánh sẽ xử sự cách nào cho hợp tình cảnh đây? Đành phải chờ vậy!

LA QUANG TRUNG

Trung Tín Datlat
NHÀ BUÔN: Tín Nghĩa, Tùng Nghĩa
Đại lý: Máy cày, Máy bơm nước đủ loại
Cung cấp: Vật liệu xây cất
Điện thoại: 2.288
104, Phan đình Phùng Số 40, Quốc Lộ 20
DALAT Tùng Nghĩa - Đức Trọng

**PHÒNG KHÁM BỆNH
NHÀ BẢO SANH**

Bác sĩ
TRẦN-NGỌC-ĐÌNH
3 Hải Thượng DALAT

Nhà thuốc tây

Lâm Viên
195, Phan đình Phùng DALAT

PHÚ ĐỀ GIẢO CHI

Còn chi là thể thống

Đức Vua than thở rằng : "trên khắp hoàn cầu chưa thấy cái xứ nào, mà Phó Vương lại chỉ trích chính phủ và Chánh Vương, như nước An Nam này".
Hắn quý bạn đều hiểu là, câu thơ than trên đây, Đức Vua có ý nhắc về Ông Râu Kẽm... Cao Kỳ... Cục I, vì Phó Vương gần đây mở máy phát ngôn vung vít rằng : hôn quân bạo chúa, sống dài năm cũng chỉ đến nhị thời. Rằng : người ta đã bội ước thỏa hiệp năm 1967 v.v...

Vốn xứ ta đã loạn từ khuya rồi, nên những chuyện tréo cẳng ngỗng và học hặc tùm lum giữa hai ông Chánh Phó Vương... đối với người dân, thật tương, chỉ càng thêm ngao ngán, và buồn nát ruột cho mệnh nước đang hồi mạt vận.

Dù có can các Ngài, cũng chẳng có được. Thời thì, cứ để quý Ngài "xả xú bấp" cho nó trôi lạt sen, để... loạn ly càng thêm ly loạn. Trong nước, lập từ nóc dột xuống. Cãi nhau từ Dinh Độc Lập cãi ra. Thử hỏi, còn đêch gì là uy quyền, còn chi là thể thống...

Có ma dân biểu hiện hồn về nhà hát tây.

Tại Con Ong tuy hay châm chích, nhưng nói gì là có sách, chứ không hề loan tin kiểu Con Cước... và quả tình, là lần này, đọc tin trên tờ HB số ra ngày 6-6-71, thì tại này, mới hoảng kinh vì... rõ ràng là có 1 con ma hiện về mình danh đầu phiếu cho điều 10 khoản 7 của nhóm đại diện dân tại Hạ Viện !

Nếu không tin, xin quý bạn mở lại tờ báo đó mà coi, ở trang ba, trong bài đăng danh sách 101 dân biểu đã thông qua điều 10 khoản 7, có rành rành in tên của nhà đốc tờ quá cố Ngô Văn Hiếu, từng bị bắn chết ngay tại căn phòng sửa sắc đẹp của ông. Từ hồi đó, đến nay dù thủ phạm giết ông chưa ai tìm ra, ngoài 1 cái thầy ma, đã tắt thở nên chẳng khai gì được hết trơn. Song có điều chắc chắn, là cái thể xác ông thì...hiện phải rửa nát từ lâu rồi !

Quảng cáo Tổng Tông kỹ quá...

Tướng cần nhân mạnh, là xưa nay, nhóm C.O không hề ủng hộ riêng ông đêch nào hết trơn. Ông nào phải thì hoan hô, ông nào làm cầm thì cớch chơi tí ti, gọi là, dù ông là cái thống chế gì trên đất nước này cũng không có ngán !? Và, điều đặc biệt nữa, là tại Con Ong rất khoái sự công bằng, lại tới kỳ sự bất công chen ép nhau nhờ ưu thế nắm trong tay. Do đó, kỳ này phải lên tiếng, vì suốt mấy tuần qua, người dân xi xào hơi nhiều, bởi đi coi si la ma, chỉ thấy phần thời sự của trung tâm điện ảnh, chiếu toàn là những pha đi kinh lý của đệ nhất Tổng Tông. Nào là Ông Thiệu đi Phước Long, rồi vừa hết màn trình diễn của Đức Ông, lại qua tới màn Đức Bà đi thăm bệnh viện TQLC. Trong kỳ chiếu mới nhất, người ta vẫn thấy phim thời sự trình diễn Chánh Vương đi Miền Tây, nghĩa là suốt từ đầu tới hết phim chỉ thấy Tổng Tông đi tới, đi lui, bắt tay bắt chân, và nhận đồ tặng lu bù kể cả quà ấm ở là khẩu AK cũ rích của các đảng NDTV ở Kiên Giang. Nếu dư luận không bị ám ảnh, bởi cái gọi là...tiền tranh cử, thì việc giới thiệu quá nhảm, hình ảnh Tổng Tông, chỉ được coi như 1 hành động có tính cách "nâng bi" của Xếp Điện Ảnh.

Chi tại sống nhờ...

Có nhiều bạn bè của C.O, vừa từ trận Snoul trở về, đã chửi bới om sòm về vụ Mèo chơi trò, gần giống như vụ Hạ Lào, làm cho chiến đoàn 8 ở Snoul, bị thất điên bát đảo trên đường lui binh. Với, 1 trận tuyến của Cộng quân dài 17 cây số, mà anh em chiến sĩ ta đã phải đánh địch hết mình, đánh đến mờ mắt, ù tai và tức ngực vì đại pháo của địch nổ 24/24 giờ... Mới nghe qua, anh bạn lính kể chuyện, anh em còn nghi ngờ chưa hẳn tin là đúng phóc. Nhưng, nay đọc lời phân nạn của Tướng Hiếu, tư lệnh SD 5, mà chiến đoàn 8 thuộc quyền ông tướng Hiếu — người được mô tả là ông Tướng hiền nhất Đông Dương — đã

kể lại rằng : " Khi yêu cầu yểm trợ về B.52, có một anh tướng Mèo — không nói rõ tên — cứ nâng nặc đòi ông Tướng của ta phải theo ý hắn, đề bom chỗ này, chỗ kia. Còn, theo sơ đồ do Tướng Hiếu thiết trí nhờ ông đi sát trận địa nên hiểu rõ địa hình, thì lão Tướng ngu xuẩn Mèo kể trên đêch chịu nghe Rút cục, sau khi buộc Tướng Hiếu phải chịu trách nhiệm về hậu quả của vụ ném bom do B.52 đảm trách. Tướng ta đã O.K chịu hết trách nhiệm, thế mà, thằng Mèo ú ở nọ, đi đâu mất tiêu, và vụ ném B.52 cũng đêch có gì hết trơn. Do đó, linh của ta phải gồng mình can rằng quân thảo với địch quân trên trận tuyến dài lê thê, cứ mỗi bước tiến là một mạng người ngã gục.

Sự bội ước của anh Tướng Mèo, hư thật ra sao? chúng ta nhường phần đó cho giới chức tối cao tự xét và tự phân ứng ... cho khỏi ngỡ ngàng với những kẻ đã hy sinh trong trận này. Tuy nhiên, lời tuyên bố của Tướng Hiếu, 1 vị tướng rất ít nói, hay đúng hơn là mới lần đầu lên tiếng... chúng tôi thiết tưởng các đảng bè Trên cần lưu ý. Trần Snoul tuy một phần bị mờ đi, vì biển cỏ làm cầm ở thủ đô, từ vụ ông Chánh, kẻ vạch ông Phó và ngược lại, đến vụ dân biểu Đức bị vờ ở Vĩnh Bình. Dù sao, dư âm của trận này, hãy còn phảng phất đó đây nếu quý bạn...thử vào qua, đảo 1 vòng trong QYV Cộng Hòa, hỏi thăm anh em tham dự trận đả mấu máu Snoul, thì...sẽ còn nghe được nhiều sự thật nào lòng! Không thể để tại nó, chỉ phớt mình mãi như thế. Đánh giặc, mà gặp phải thằng Mèo bướng bỉnh xuẩn ngốc, nó chơi trò sài lác nó cứ lác đầu từ chối mình, là mình đành chịu chết thì còn đánh đấm gì nữa, cho tốn bao nhiêu mạng sống của người Trai đất Việt !

Ừc thấy mẹ mà nói không nổi, chỉ vì cảnh sống nhờ...và đánh giặc cũng vẫn phải nhờ...!

Quạ đen tranh ăn !

Theo tin đăng trên các báo ra ngày 7-6-71, do thông tin viên từ Bình Định điện vào Saigon đã đề cập đến một vụ rất ngớ ngẩn và tức cười mà nội dung như sau :

— Số là, trong đầu tháng qua, Huế Kỳ đã rút lui khỏi căn cứ Radlipp, nằm trên quốc lộ 19 thuộc xã An Dân, quận An Túc, Bình Định. Căn cứ này trị giá 29 triệu mỹ kim (?) và rộng trên 10 cây số vuông. Hiện nay, theo lời tố khổ tùm lum của lính mục Ng. An. Thượng, chánh xứ nhà thờ An Khê, quận An Túc, thì... trái với chỉ thị của tướng Ngô Dzu, tư lệnh QĐ. 2 là phải trao lại cho dân hai xã trên. Nhưng, đột nhiên, lính của Q.Đ. 2 đã tự động ra vào căn cứ để "cầm nhảm" và "thời" rất kỹ, những vật dụng quý giá còn trong căn cứ. Cha xứ, tỏ vẻ thắc mắc, vì không rõ bí ẩn nào, mà chủ tịch ủy ban tiếp nhận căn cứ trên, lại không có phản ứng gì, về vụ "Thời" đồ Mỹ công khai như thế. Và, cha bèn rỉ tai cho thông tin viên nào đó để... cho Thời lại nguồn tin này đăng nhật trình ?! Thật hư ra sao, tại Con Ong đêch cần tìm hiểu mà cũng khỏi bận tâm, vì nó xa tí mù ở tận Bình Định... Nhưng, cũng phải đi 1 đường phiếm loạn chơi, đôi lời, bởi trước đây 1 niên, bản báo phóng viên, có làm một phát phóng sự tại vùng kể trên khi qua địa phương này, thì bị nghe dân tình ta thán quá xá, vì... có sự cạnh tranh đồ rác cho Mèo, mà... kẻ cạnh tranh ác liệt nhất lại là một nhà tu khả kính, đòi quyền độc lập đồ rác Mèo, và đòi cả độc quyền g'it đồ dơ cho Mèo. Nghe qua nội vụ, hơi bất bình, nhưng vì chủ báo đã hơn một lần chỉ thị, là châm chích chỉ ai, tùy mạng mỡ, song có hai đảng, hãy tạm bỏ qua, là Cha và Sư, không phải vì ngân máy ông làm bậy mà không dám nói. Nhưng, đã đến tuổi trên 40 rồi, cũng cần có chút gì gọi là thờ kính tôn nghiêm, để khỏi mất bổ nó cả linh hồn khi về già. Và lại còn bí mật riêng chưa tiện nói, là vì... bọn C.O phần đông có nhiều mèo, mà cô thì đi đạo loại "pha na tích" tức cuồng tín, cô thì lại là nữ Phật tử thứ sẵn sàng tự thiêu... do đó, để khỏi bị mất lòng các giai nhân, nên anh em C.O bèn tự đặt ra điều luật miễn bàn Cha, Sư, để tỏ lòng tin kính các em bé, tránh sự câu vẹo lằng nhằng. Nhưng nay thấy 1 đảng Quạ Đen, nhậy ra đòi thách mắ về chuyện lằng xẹt ấy, tại này lại nổi máu nóng đầu loạn vài dòng. Tại sao, cha lại khiêu nại cái sự đời vớ vẩn như rứa? Đứa nào lấy được đồ Mèo hay thời được của tại Huế kỳ, là giới, cứ kể cho họ mần, hơi đâu đi tranh ăn... này thắng

ĐA DANH cảm trong

đã bị đổ máu cho... quý Ngài ngồi trên đầu trên cổ thăng dân để làm Cha... thiên hạ...

Phạm Duy đã chết !!!

Xin các bạn hãy bình tĩnh, chớ vội vàng, đi đăng cáo phó phân tru, có chầu bị Phạm Duy kiện thấy mờ. Vì ! Họ Phạm vẫn sống nhàn và sống còn dai lắm...Nhưng, có 1 ông mô phạm thuộc loại nhỏ con, và được đời phong cho cái chức phó chủ tịch Hội Giáo Giới Đô thành, đã tổ chức 1 cuộc diễn thuyết với đề tài : «Phạm Duy đã chết và chết như thế nào ?»

Buổi đầu hót lảo này, được diễn ra tại trường đại học văn khoa. Rất tiếc, tại Con Ong chưa được nghe ông Văn, xưa nhãng nhít ra làm sao? Có điều, nghe qua cái Hội của ông đã thấy lăm vự Thiên Thôn, Con Cóc...chết rồi, mà đã là chuyện cóc chết thì hẳn là đêch thể nào ngừi cho nổi.

Và lại, cái tên của ông, dường như còn được triển lãm đôi phen trên các tờ báo nặng mùi... khó hiểu ! Ở đây tại C.O không muốn sai ầu danh từ "phản chiến hay thân cộng", vì tại này chứa ghét trò chụp mũ. Dù thiên hạ, vẫn đồn âm lên là, ông giáo Ng. trọng Văn có máu đó...

Cần biết thêm rằng, Phạm Duy, đối với tại C.O chẳng ăn oán gì hết trơn. Song, phải công nhận họ Phạm là 1 thiên tài về âm nhạc. Còn tư cách hay tư tưởng chính trị, hoặc đời sống riêng tư, đó là chuyện ngoài lề.

Nói chung dân An Nam có được loại nhạc sĩ như Phạm Duy, phải công bằng mà nói, đó là điều đáng mừng. Thà cứ về ra đả ba chục bài hát, còn giúp ích cho dân nghèo ngao lúc buồn đời, còn hơn tại âm ở, nhỏ con, thuộc loại trẻ nít ngộ dại mới lớn lên, chưa có đủ lực phủ ngũ tạng, đã học đòi dạy đời, làm cha thiên hạ sự. Há miệng ra là... có đơn là kẻ đứng giữa, là nhóm trầm lặng v.v... Với bọn ngất ngư này, chỉ tạo ra hỗn loạn và bầy đặt lăm chuyện bô láo. Khi mà, người ta đáng tuổi cha chú của chúng vẫn hồn hào làm như ta đây là Đảng Cụ Non giảng đạo lý tùm lum.

Thời xin đi mấy cha nhóc tí...nếu muốn nổi tiếng theo kiểu đốt giai đoạn thì ráng mà mưu đồ những chuyện đại sự, chứ đừng giờ trò khai tử kẻ hữu danh, để hy vọng nhờ tầm tiếng của kẻ bị hạ sát làm cho tên tuổi họ được đời biết đến...

Cái trò quảng cáo rẻ tiền ấy đã hết thời rồi. Phạm Duy đã chết hay còn sống... chẳng ăn nhằm gì tới nhân dân Miền Nam tự do, đang bù đầu vì tai họa kiếp ước hôm nay và đang khổ vì loạn ly bom đạn !

Bây giờ mới về là hơi trễ ...

Theo tin các báo, có một sông bạc thao túng ngay tại bên cạnh hẻm 96 Lê Lai, có cả dân đeo súng đứng ghêch, vừa bị nhà nước vô gọn chiều chủ nhật vừa qua. Sông bạc này không xa tòa báo C.O là bao nhiêu ? và tại C.O cũng đã nghe dân kêu than từ khuya rồi. Song, có viết ra báo cũng bằng thừa, bởi nhà báo quá rõ, xếp nào ăn chịu và xếp nào đeo chó lửa bảo đảm an ninh cho sông, do tên Ba H. làm chúa trùm. Đó là các xếp có 1 thời vàng son tại T.N, như chú Cuội râu, kẻ được toàn thể sông bạc ở thủ đô đóng tiền thuê hàng tháng. Hễ cứ tới ngày đầu tháng là xếp lãnh lương, của các tay tổ kỳ Bèo cung cấp, khỏi cần đến sông chỉ cần nằm nhà cũng có tiền đưa đến tận miệng, và thế xếp chỉ là cấp ấm ở, mà có tu bin và bạc triệu... Gần đây, còn có tin, 1 sông bạc loại quốc tế hoạt động tại nhị tỉ Quảng Đông và nơi đón khách ở ngay gần tiệm giải khát số 117 T.Q.T. Nếu có động bên nhị tỉ, thì tại nó lại đi tàn qua bên Cầu Ván, chẳng hiểu nhà nước đã hay biết chưa? Hãy thử làm một phát dọn dẹp giúp dân khỏi tan nát cửa nhà !?

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Oai gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 980đ